

**OUR
LIFE**

**НАШЕ
ЖИТТЯ**

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141

І Миколка має свою пасочку...

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Травень ч. 5. Мау 1967

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXIV. ТРАВЕНЬ Ч. 5.

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Олена Лотоцька, д-р Наталя Ішук, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00

Піврічна передплата \$2.75

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 4 а. д.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

Річна передплата в Німеччині 12 н. м.

В інших країнах р'вноарт. 5 ам. дол.

Поодинокое число 50 центів

OUR LIFE

VOL. XXIV. MAY No. 5

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

На терені США

- 9.—10. травня — Виставка Укр. Нар. Мистецтва на Конвенції Федерації Жін. Клубів — Окр. Рада США в Шикаго
13. травня — Показ Істор. Строїв 64 Відділу США — Окр. Рада США в Рочестері
13. травня — Свято Матері у Світлиці — 29 Відділ США в Шикаго і 74 Відділ США у Шикаго
14. травня — Дитяча Вишивана Забава — 29 Відділ США в Шикаго
20. травня — Показ Істор. Строїв 64 Відділу США — Окр. Рада США в Шикаго
27. травня — Конференція Виховних Референток — Окр. Рада США в Ютиці
4. червня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Клівленді
30. вересня — Вечір Жіночого Пера — Окр. Рада США в Сиракузах

Зміст:

В. Лесич: Квартет із Реквієм
Мова — це душа народу

І. Левицька: Окружна Рада США в Ньюарку

О. Федак: Українські народні шви

М. Турко: „Міленка“

А. Богачевська: Літні оселі

Т. Богданська: Флякони

Л. Бура: Наші фундатори

л. б.: Мисткиня слова

Н. Ч.: Дитячі Гуртки Книголюбів

І. Л.: На пошану Лесі Українки

Д-р О. Берест: Пити чи не пити?

Л. Мачук: Дещо про юшки

О. Цегельська: Подарунок для мамі

Л. Гадай: Я маму люблю

Г. Чернобицька: Чуки

Є. Ш.: Драбинка

П. Кізко: Іжак

При громадській роботі

П. Щуровська: Моя музична освіта

Folk Art is Worth Learning About

М. Dushnyck: Opening of Folk Art Museum

Social Service Bureau

На обгортці:

Мисткиня Слава Сурмач-Мілс підготовляє свячене, щоб повезти в кошику посвятити. Її синок Миколка тішиться своєю пасочкою. Світлина появилася в часописі “The Rockland Independent” із 23. березня 1967 р.

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“**АНГЛІЯ:**

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/с No. 7 887 92 de Paris
26, rue de Forcy
Paris 18-e
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 27
Rauchstr. 22

On the Front Page:

Mrs. Slavka Surmach Mills with son Nicholas preparing the basket with Easter food.

Об'їздка пані Голови

Зустріч із членством відбудеться в таких Відділах:

6. травня — 66 Відділ США у Нью Гейвені, Конн.
7. травня — 93 Відділ США у Гартфорді, Конн.
13. травня — 25 Відділ США в Потакеті, Р. Ай.
14. травня — 79 Відділ США в Бостоні, Масс.
20. травня — 34 Відділ США в Коговзі, Н. Й.
21. травня — 19 Відділ США в Амстердамі, Н. Й.
27. травня — Окружна Рада США в Ютиці, Н. Й.
28. травня — 57 Відділ США в Ютиці, Н. Й.
2. червня — 68 Відділ США в Сиракузах, Н. Й.
3. червня — Відділи США в Рочестері, Н. Й.
4. червня — 49 Відділ США в Бофало, Н. Й.

Замовляти в Централі США.

ГРОМАДЯНКА

з 1946—1950 рр.

5 чисел коштують 1 дол.
Замовляти в Централі США.

Вадим Лесич

Квартет із Реквієм

Такі далекі вже ті кроки, що відходять.
Лиш часом — долітає сірий шерех
і чую твердь землі, що під ногами.

Скільки сонць зайшло
за буреламний обрій!
Скільки сонць
глибоко під землею похоронено,
але в пам'яті тремтить негаснуче проміння
усміху ласкавого твого,
моя старенька мамо!
Проміння усміху, коли ти запитавши,
відповідь мою почула —
— Але ти, сину, не вчинив нікому —
чогось злого? Скажи, так зовсім щиро,
щоб я була спокійна...
бо час такий лихий — і люди одурілі...
— Нікому, мамо! Будь спокійна...
я відповів одверто.

Ласкавий усміх твій — без слів,
найлюдяніший знак потвердження,
повік мені відкрив незглибний скраб
— багатство серця,
став мені — завітом.

Із збірки „Кам'яні луни“

Мова — це душа народу

В яркому промінні весняного сонця вітаємо наших матерів. Квітами й подарунками, листами й віршиками висловлюємо їм признання й подяку. Хвиля теплої вдячності проймає все суспільство. За любов, за посвяту, за повсякчасні турботи складаємо їй глибокий поклін.

Та ми, що живемо поза межами Батьківщини, відчуваємо особливу вдячність. Це ж бо від неї прийняли ми в подарунку оте велике добро — нашу рідну мову. Недаром вона матірньою зветься! Це ж бо вона, мати — вслухується в дитячий щебет, вилюлює з нього тільки їй зрозумілий зміст та формує з того перші слова дитини. Це ж бо вона передає в пісні мелодійну красу нашого слова, що западає в душу дитини. Вона поширює її знання, пояснюючи все, що потрібне з довідки. І вкінці приводить дитину до Бога, кладучи на ній знак хреста і навчаючи перших слів молитви.

„Мова — це душа кожного народу, а душа — це сам Бог у кожній людині“ сказав Митрополит Максим у своїй проповіді. „Творець світу дав нам українську душу, себто українську мову“. Нашу національну окремішність, що вже затратилась була серед освіченої верстви, зберегла нам мова українського народу. Завдяки їй ми відзискали загублену нитку наших національних стремлінь. І відбудували втрачене у характері, способі думання і культурі нашого народу.

„Рідної мови навчаємось найсильніше за перших дитячих років“ — пише Митрополит Іларіон. Він пригадує, що цей обов'язок лежить у руках матері і то не лиш у ранньому дитинстві, але й у дальшому шляху дитини. „Всі свідомі українки мусять найбільше вчитися рідної мови й своє знання передавати дітям“.

І так духовні провідники українського народу вказують на великий обов'язок, на велике поклонання української матері. Вона — разом із батьком — є великою будівничою української людини. Бо вона є першою, що передає первні мовного знання дитині і впливає на їх дальший зміст.

Чи подумали ми те в її день, Материн День? Подякуймо їй за цей великий дар та заохочуймо її дальше стояти на сторожі його. Бо мова — це душа кожного народу і лиш із її активною і свідомою допомогою можемо ту душу зберегти.

З Головної Управи С У А

П-ні Ірина Левицька
Mrs. Irene Lewycka
President of UNWLA Regional
Council of Newark, N. J.

ОКРУЖНА РАДА С У А В НЬОАРКУ

Про ціль заснування Окружних Рад та про досягн в загальному була вже згадка в статті Окружної Ради Шикаго. Та все ж слід підкреслити, що ще треба багато праці вложити, щоб більшість членок зрозуміла триступенну побудову С У А та завдання Окружних Рад. Багатьом із них виглядає зайвим нав'язувати і вдержувати зв'язки з Окружною Радою. Трапляється, що лиш 2—3 членки у Відділі удержують контакт із Окр. Радою і коли вони є перешкоджені, то Відділ не є заступлений на зборах, байдуже, чи це звичайні збори, чи річний з'їзд.

В нашій окрузі є 8 давніх Відділів (в тому один нечинний), два створені вже в 1967 р., а один намічений. Отже в цьому році багато уваги треба буде присвятити цим новим Відділам. Вони вже одержали числа — англомовний у Ньюарку ч. 32, а молодечий в Елизабеті ч. 45. Обидва Відділи взялися поважно до праці. 32 Відділ упрянував прогулюку на День Матері та показ печива. 45 Відділ згуртував молодих жінок, вихованих у Пласті. Заплянували на травень „христини“ Відділу. Патронкою Відділу вибрали вони патрон-

ку свого юнацького куреня Ганну Дмитерко-Ратич та й уже запросили її на свої ширші сходи.

Темою першого обіжника Окр. Ради у 1967 р. була заохота здобувати нових членок та передплатниць Нашого Життя. А число нашого членства зросло між річними зборами 1966 і 1967 з 340 до 400 осіб. Культ-освітня референтка Окр. Ради почала приєднувати передплатниць Н. Ж.

Культ.-освітня ділянка також у центрі нашої уваги. Започатковано збірку доповідей і засновано бібліотеку — будемо продовжувати це діло. При Окр. Раді засновано Гурток Книголюбів (голова п-ні Г. Магмет, секретарка п-ні К. Кернична). Він чисельно малий, однак відбуває свої сходи, а 16. квітня ц. р. влаштував на спілку з Пластприятим в Елизабеті Вечір Жіночої Творчості. Такі Вечори вже відбулися заходами 70 Відділу в Пассейку й Окр. Ради С У А в Ньюарку. З інших імпрез Окр. Ради слід згадати Свято Жінки-Героїні і показ історичних строїв у 1966 р. Окрім того Окр. Рада влаштувала цілоденну прогулюку кораблем, а плянує другу цього року, щоб дати членам нагоду краще себе пізнати та заприятитися. Окр. Рада підтримує також культурні цілі. На Катедру Українознавства зложила 100 дол., на Музейний Фонд С У А 50 дол., на пресовий фонд Н. Ж. 50 дол.

У виховній ділянці нам пощастило. В останньому році заснувались три дитячі Світлички, четверта вкортці почне працювати. Заходами Окр. Ради відбувся Вих. Семінар. Прибуло 30 учасниць, розпродано багато дитячих книжок. Доповіді виголосили — пл. Леся Храплива та Люба Коленська. Плянується черговий для проблем виховання дітей шкільного віку. З доповіддю запрошена п-ні Є. Гойдиш. Окр. Рада пожертвувала 25 дол. на ОПДЛ.

Сміло можна сказати, що праця в сусп. опіці була задовільною. Восени 1966 р. відбули ми Конференцію Референток Сусп. Опіки. Нашою стипендисткою є студентка Катруся Леша в Австрії. Відділи складають річно по 25 дол. на фонд ім. Олени Гординської,

НАУКОВО-ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД

ім. Лесі і Петра Ковалевих
при Союзі Українок Америки

проголошує

НАУКОВИЙ КОНКУРС

на

ІСТОРИЧНУ ПРАЦЮ

(Монографію)

з нагоди 50-ліття їх шлюбу

Темою її може бути якийнебудь відтинок історії України з позитивним державницьким навітленням. — Наукове журі, провівши оцінку надісланих творів щонайменше 100 ст. машинопису, признає одну нагороду у висоті 400.00 дол.

Реченець Конкурсу:
31. грудня 1968 р.

Твори надсилати у трьох примірниках на адресу Централі Союзу Українок Америки:

Ukrainian National Women's
League of America
4936 N. 13th Street
Philadelphia, Pa. 19141

першої голови Окр. Ради. Здобуття грошей вимагає різномодної й важкої праці, бо жінки люблять мати гріш, щоб щедро пожертвувати його.

Тут є місце підкреслити дружню атмосферу в Окружній Раді. Референтки гарно з собою співпрацювали і стали приятельками. Будемо й надалі старатися удержувати товариське співжиття між представницями Відділів, що помагає у веденні праці і приносить внутрішнє задоволення. Наші сходи повинні бути зразком, як їх провадити — це треба пам'ятати та вдержувати їх дійсно на належному рівні.

Слід згадати наприкінці, що один із наших Відділів, а саме 28 Відділ у Ньюарку придбав власну домівку. З того користає й Окружна Рада, якій він дозволяє відбувати свої сходи і за це ми йому вдячні.

Ірина Левицька
голова Окр. Ради С У А
у Ньюарку, Н. Дж.

Українські народні шви

(Докінчення)

Рушникові шви. В центральній Україні розвинулись спеціальні рушникові шви. Це окрема група швів, що ними заповнюють оконтурені площі рушникових орнаментів, введених на рушнику олівцем. Контур шиють стебловим швом. В Галичині називають його (мабуть за польською назвою) водним швом.

Стебнівка. Цей шов має кілька назв. На Київщині звать його вистіл, на Поднавщині — штапівка, а на Гуцульщині — прошите.

Стебнівка, як допоміжний шов, має застосування в різних вишивках. Виступає, як обвідка для інших швів. Шита двобічно, творить виводи з прямих і скісних стібів. Шиють ним кучерики й качурики. Уживають при зубцюванні і зшиванні жіночих і чоловічих сорочок. На Буковині виступає на старіших сорочках, кладена у різних напрямках у формі прямих кутів. Шита одним кольором, творить тяжке позагліне вишивання.

На Вінниччині виступає, як основний шов і творить немов гарне легеньке мереживо кольорової орнаментики.

Ланцюжок. В центральній Україні ланцюжковий шов називають також „тамбурний“; це є шов допоміжний і має застосування в різних народніх вишивках, головно в буковинських сорочках. Його техніка легенька, цікава тим, що зверху тканини творить ланцюхову лінію з петельок. Зі споду виглядає немов стебнівка. На Лемківщині вишивають ним орнаменти на жіночих і чоловічих безрукавках („лейбиках“). Кольори яркі, але добре згармонізовані.

Викінчувальні шви. До них належить — гуцульська косичка, плетінка, плетений шнурочок, шитий шнурочок або ключки, соснівка, ретязь звичайний і повний, черв'ячок і бігунець, а далі полтавський верхоплут, що облутується на чесницевих стовпчиках (на такій засаді заснована галицька решітка, гуцульський ріжкатий стіб, а також „хлопські клинці“ в Копичинеччині і поліське „колічко“). А далі — обмітка (на Гуцульщині „обметиця“), одно- і більшечколіорова та різні зубці, як витягані черв'ячком, наметувані на зубцях, дуди та інші.

Прозорі або ажурні шви

Прозорі шви утворюють три головні галузі: 1. мережки (тлганки), 2. стягвані шви, 3. вирізування.

В усіх прозорих швах велику роль грає чисниця (3 нитки тканини). В українських мережках на відміну від російських та інших, витягають чисниці лиш поземо, ніколи прямовісно.

Мережки роблять від простих вузеньких до широких вибагливих.

Назви мережки виводять від способу шиття: чисні, безчисні, стовбуневаті, затягвані, шабакові, ляхівка 1, 2 і 3-рядова. Назва ляхівка походить від села Ляхівка на Полтавщині. На Буковині й Гуцульщині мережки називають — „цирки“.

Із Музею ЛУКЖ в Едмонтоні: Таблиця з різними народніми швами

Мережка на Гуцульщині — це комбінація цирки з іншими швами, головно з решітками, що ними прикрашають дуди (маншети) жіночих рукавів.

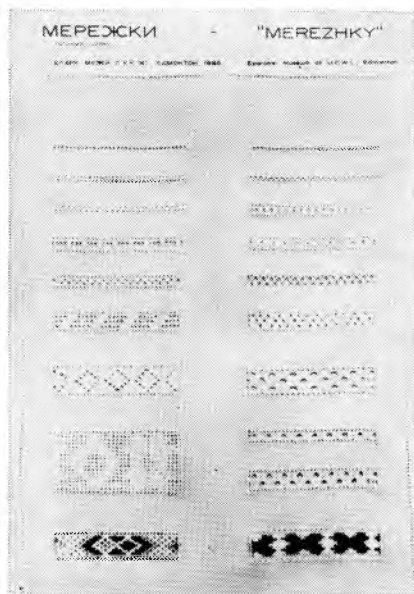
Заввага: Шиття решіток відоме в Європі, але взяте зі старо-германських вишивок, куди попало мабуть із наших, бо зветься німецькою назвою „Окаштіх“ (ока-очко). Про це пише проф. В. Шухевич, що сам зібрав 12 гуцульських швів і понад 200 взорів із назвою кожного та передав їх Ключові Русини у Львові. (Кінець 19 стол.).

Стягвані шви. До них належить виколка, кручений шов, зерновий вивід і інші.

Виколка (добане, колений, колянка) постає стягненням прямовісних і поземних чисниць у чотирикутники, через що утворюються в середині дірочки. Виколку шиють білим по білому і лучать із настилуванням. А в Товмаччині шиють теж чорним і червоним кольорами.

Кручений шов стягає також чисниці, утворюючи дірочки, що їх обшивають технікою обміту. Цю техніку подекуди звать також „дзірғанням“. Нею вишивають на Бучаччині (відомі взори „калинки“).

Зерновий вивід — постає стягненням чисниць, але в скісному напрямі. Через те утворюються ромбувані чотирикутні-

Із Музею ЛУКЖ в Едмонтоні: Таблиця з мережками

Folk Art Museum of the League of Ukrainian Catholic Women in Edmonton, Canada, presents cartons with samples of Ukrainian stitches

ки. Цією технікою вишивають на Полтавщині не лиш виводи, але й цілі орнаменти. Зворотна сторона зернового виводу творить шов „протяганку“.

Вирізування. Поширене майже по всій Україні, але корінь цього шва виводиться з Полтавщини, і так і зветься полтавським вирізуванням. Комбінують його з лиштвою і дуже рідко знаходимо саме вирізування. Вишивається білими й сірими нитками, на Поділлі й кольоровими, напр., брунатним і жовтим. На Поліссі й Волині часто комбінують із чорним і червоним настилуванням. На Сарненщині вирізування звуть „ризю“, а на Покутті (Снятинщина й Городенщина) „білим“ шиттям.

У вирізуванні перше обшивають контур по чисниціях різними способами (їх є 15). По скінченні контуру вирізують дуже гострими ножичками віконця, а потім заплутують середину. Вирізування буває різне: пряме, скісне, з хрестом, кругле, сліпе, поодинокі і т. д. Заплуток теж є кілька, напр., павучком, хрестом та полотенцем.

Сліпе вирізування. Того шиття вживають старші жінки, що не люблять продіравлених рукавів. То ж місця до вирізування зашивають чорними нитками.

Змережування й розшивки. До групи прозорих швів зачисляють теж змережування чи розшивки, що їх в Україні дуже багато. Ними змережують рубці, з'єднують рукав і вставку, а іноді полотнища на сорочці, полотнища ряден і плахт.

За технікою виконання є змережування — черв'ячком, городками, зубцями, плахтовим швом, прутиком, шабаком, павучками й іншими. Є це цілий ряд декоративних швів, що ними послуговуються для декорації верхнього жіночого й чоловічого одягів.

До цих швів вживають кольорової вовни, заполочі або шовку, головню на киптарях, свитах і кожухах.

**

Закінчуючи на цьому перелік народніх швів, хочу додати ще ось які завваги:

1. Українські взори здебільшо-

го обведені обвідкою, що неначе творить рамку для головного орнаменту. Обвідка може бути різна, нераз зовсім скромна, або й дуже чепурна, напр., на уставках жіночих сорочок.

2. Нитка до вишивання повинна бути дещо грубша від нитки тканини, на якій шиємо.

3. Вишивку слід шити старанно з обох боків, значить не робити гудзів і не лишати кінчиків на вивороті.

4. При вишиванні взору не слід робити в ньому якихнебудь змін. Це ж бо не наша композиція, а нашої дуже давньої бабуні, розумної й талановитої, що зміла створити його для своєї власної потреби. Ми лиш копіюємо взір, то ж нехай ця копія буде вірною, невикривленою. Звичайно неладна зміна обнижує мистецьку вартість вишивки, тому не прикладаймо рук до знецінювання народнього мистецтва.

Доповідь „Українські народні шви“ була виголошена 26. вересня 1965 р. в Едмонтоні. Друкується в скороченні.

ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТИ в НЬЮ ЙОРКУ

В часі 6.—9. квітня ц. р. відбулось відкриття Музею США в Українському Інституті Америки. Підготовний Комітет із п-ні Марією Ржепечькою на чолі доложив усіх старань, щоб ця подія стала осередком уваги нашої громади.

Дня 6. квітня відбулася Пресова Конференція, в якій взяло участь кільканадцять американських, іншонаціональних і українських журналістів. Прибули також представники радіостанцій, між ними радіо „Свобода“. Конференцію провадили на переміну пп. Ірина Падох і Марія Душник, відповідаючи на запити. Журналістам вручено потрібну літературу.

Дня 7. квітня Комітет улаштував прийняття для представниць американських і іншонаціональних жіночих організацій. Прибуло около 40 пань, між ними п-ні Милдред Рабинс, голова Нац. Ради Жінок Америки, п-ні В. Гантель-Вайс, культурна аташе німецького консуляту, д-р Меріон Мил Премінджер, ген. консуль Габо-ну, Африка. У невеликій програмі

взяли участь — п-ні Олена Лотоцька і п. Теодор Джус (доповіді), Марія Лисогір (спів), Рома Прийма-Богачевська (танок), Марія Цісик (фортеп'яні), Марія Душник (ведуча). Після оглядин Музею під проводом мистецької керівниці п-ні Мирослави Гординської, гості покоштували українських страв, що їх приладили Відділи США в Нью Йорку.

Дня 9. квітня відбулось властиве відкриття. Вечір відкрила і привітала гостей п-ні Ірина Падох, містоголова США, а доповідь про значення Музею виголосила п-ні Стефанія Пушкар, голова США. Чужих гостей привітала п-ні Марія Душник, а окреме привітання цього почину зложила п-ні Луці Міліген, містоголова Нац. Ради Жінок Америки. Слідувала церемонія перетинання ленти, що її доконали п. Теодор Джус і п-ні Стефанія Пушкар. Кінці ленти спочивали в руках голов Відділів, що були кумами і внесли щедру „крижму“ для цього почину США. Численна публіка (около 250 присутніх) оглянула Музей і засіла до смачної перекуски, якою гостили її Відділи США.

Точний перебіг відкриття подамо в черговому числі. Подію відмітила американська преса: Нью Йорк Таймс, Ворлд Джорнал Трібюн і Дейлі Ньюс.

НОВІ ВІДДІЛИ США

Вже довший час ішли заходи коло згуртування тут народжених українців у Ньюарку, Н. Дж. Дня 28. лютого 1967 відбулись основні збори при співучасті п-ні Марії Душник, референтки зв'язків і п-ні Ірини Левицької, голови Окр. Ради США. Головою Відділу обрано п-ні Дарію Лозову з Ньюарку. Відділ одержав пор. число 32.

Новому Відділові США в окрузі Нью Джерзі бажаємо успіху у дальшій праці!

*

Дня 7. березня 1967 р. відбулись основні збори нового молодечого Відділу США в Елизабеті, Н. Дж. Окружну Раду ререзентували п-ні Ірина Левицька, голова і п-ні Франя Стек, орг. референтка. Головою Відділу вибрано п-ні Анну Федун. Відділ одержав порядкове число 45. Вітаємо нову Управу й бажаємо успіхів у дальшій праці.

„Міленка“

В'язанка спогадів, замість китиці цвітів на могилу Олени
Кульчицької

Опинившись далеко від рідного Перемишля, я часто лину думкою в ті, давно минулі, добрі гімназійні часи. І коли перед моїми очима пересуваються постаті моїх професорів, то все на першому пляні я бачу дві зграбні силуетки сестер Кульчицьких.

Хто з нас, бувших учениць середніх шкіл у Перемишлі, не пам'ятає Олени й Ольги Кульчицьких?

Ці дві елегантні постаті звертали все на себе увагу прохожих. Вони мали добрі фігури й все були скромно, але по-модному, вбрані з тим, що до своїх костюмів і суконок все делікатно із смаком примінювали зразки народнього мистецтва. Тимто вони були найбільше оригінальними серед найкраще вбраних жінок у Перемишлі.

Проф. Олена Кульчицька вчила нас рисунків у нижчих класах гімназії, а проф. Ольга — ручні роботи.

Олену ми всі, учениці, називали „Міленка“, бо так, а не по імені мала звичку звертатися до своїх учениць.

Які приємні були ці години рисунків з нею! А найкращі весною в інститутському городі.

Тоді, як весна вповні цвіла довкруги, Олена забирала нас на лекцію до городу. Там ми рисували з природи так, як бачили, дерева, квіти, листки чи сусідні будинки. Часто теж казала нам Олена збирати листки й, вдивляючись у них, переносити на папір різні орнаменти, залежно від фантазії даної учениці. Ми сиділи на лавках, або таки на траві, розкинені по цілім городі. Олена, з питомою її терпеливістю і ввічливістю, підходила до кожної і, все з тим милим усміхом і словом, „Міленка“ поправляла наші рисунки, чи повчала, як і чому власне так, а не інакше треба рисувати. Признаюся, що щойно тоді, під її мистецьким оком, я почала інакше дивитися на квіти, листки, дерева — взагалі на цілий світ.

З весняних польових квітів,

яких повно було в інститутському городі ми, за вказівками Олени, укладали хрестикові взори, а згодом, на ручних роботах, під оком Ольги ми ці взори, власної композиції, череносили на платки полотна, а потім на серветки, доріжки й блюзки.

Я, мабуть, до смерти не забуду вишиту взором, уложеним мною, серветку, а потім, яка я була горда, коли особисто запроєктувала й вишила блюзку. Якщо б не війна, то напевно ці речі до нині лежали б у котрійсь шуфлядці, як цінні пам'ятки з юних днів. Тепер, коли дивлюся в минуле в перспективі кілька десятків літ, далеко більше оцінюю ту працю, що її вложили сестри Кульчицькі в нас, тоді, молоденьких дівчат.

І, якщо, котрась з нас має естетичний смак і зацікавлення до мистецтва, то я певна, що це заслуга Олени. Яке велике зацікавлення до мистецтва вміла вона виплекати в нас, з яким замилюванням і в якій приступній формі, щиро, від душі, вміла вона нам це все передати!

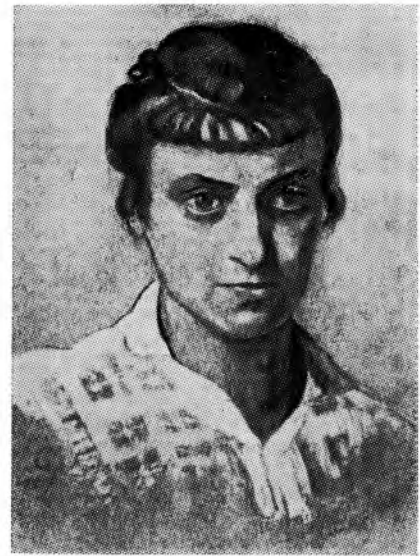
Учениць, що виявляли більше зацікавлення до мистецтва, вона, нерозривно, запрошувала до себе. І ми, входили до її обширного мешкання з пієтизмом, як до храму.

Скільки там було цікавих речей! А як, зі смаком, все розміщене й уставлене!

Перше, як ми входили, то з просторої кімнати вітала нас ласкавими очима, з ввічливою усмішкою, старенька-старенька мама наших мисткинь. Так згадую її, як стародавній портрет бабусі-аристократки! Затоплена в глибокому фотелі, ціла в повені фальбанок, рижок і, обов'язково, в старомодному, коронковому чіпку. В руках у неї книжка, а у стіп, на сторожі розложена пестійка-киця ангора.

Я все подивлялася, з якою любов'ю і посвятою піклувалися обидві сестри частинно спараліжованою бабусею.

В другій просторій кімнаті були ткацькі станки, на яких, за взора-

Олена Кульчицька: Автопортрет
Olena Kulchycka: Autoportrait

ми Олени, Ольга ткала килими. Які чудові стилеві килими виходили з-під їх рук! В інших кімнатах теж, зі смаком порозвішувані, оглядали ми пікці, акварелі, олію, графіку, вітражі, а на столах, полицях — кераміку, вишивки, а спеціально, альбоми з різними прібками вишивок з усіх закутин нашої країни.

Що за колекція! Як у музеї.

Скільки це літ вже минуло! Ми, учениці, вже постарілися, а Олена дожила поважного віку. Роками була спараліжована, але вдячні, бувши учениці й приятелі не забували за неї. І так, як колись з посвятою, вона піклувалась своєю мамою у тому віці, так тепер у Львові бувши учениці чергувались, щоб облегчити останні хвилини визначної нашої малярки й незабутньої професорки Олени Кульчицької.

Марія Турко

ДЛЯ МУЗЕЙНОЇ ВИСТАВКИ СУА

Наспіла нова пожертва для Музейної Виставки СУА. П-ні Ольга Савицька з Мюнхену і п-ні Наталія Чапленко з Брукліну подарували старовинний жіночий стрій із Волині. Стрій вивезено в часі I. світової війни до Німеччини і тут удалось п-ні Савицькій його придбати. Вона переслала його до ЗДА на руки п-ні Чапленко й обидві пані, порозумівшись, зложили його в Музею Нар. Творчости СУА. Щиро дякуємо!

На виховні теми

Літні оселі

Наближаються літні вакації. Молодь радісно й нетерпеливо очікує їх, шукаючи відміни й відпочинку. І перед батьками встає проблема, де вислати свої діти, щоб вони якнайкраще провели цей час серед природи, далеко від гамору й пороху великих міст.

Знаємо добре, що молодь найкраще почуває себе в гурті, у своєму рідному оточенні. Тут зустрічаються діти з різних міст, зживаються і творять немов одну велику родину. У гурті своїх ровесників вони дістають підвалини національного виховання, що їх не так легко зруйнують чужі впливи. Далше — сонце, вода, чисте повітря, достатне різноманітне харчування — це чинники, що допомагають у фізичному рості дитини й її здоров'ю.

Тому вважаємо дитячі оселі дуже важливими виховними станціями. Тут діти привикають до самостійності й духового гарту. Українське середовище скріплює в них

почуття приналежності до свого, а широкий круг учасників в'яже їх із іншими дитячими гуртами. Для матері, що хоче бачити дитину здоровою й національно виробленою — літня оселя стає konieczним чинником.

Що ж робити з дітьми, що не мають змоги виїхати? У кожній місцевості знайдуться такі, що не мають батька або мами, або йнакше виїзд для них утруднений. Нашим обов'язком є розглянутись за такими. Ми повинні постаратись вислати таких дітей на літню оселю. Це є не тільки обов'язком Відділів США, але й цілої української спільноти. Кожна організація, що займається вихованням молоді, дошкільної чи шкільної, повинна шукати таких дітей, щоб облегшити їх долю. Вони повинні разом із другими дітьми радісно й весело провести час, вільний від навчання. Кличемо раз-у-раз — де наша молодь?! Шукаймо її!

Анна Богачевська

Розмова з мамою

А як із телевізією?

Всі інші діти в нашій класі бачать ту саму програму, чому лиш не я? Так мені говорить моя доня і я застановлююся, чому справді не дозволити дитині оглядати програми, що її всі товаришки бачать?

Молода мати

Фактом є, що телевізія притягає дітей — із різних причин. Тут є нагода побачити щось нового, поспіяти чи стимулювати сильніші переживання. Сьогодні переважна більшість батьків з'ясовує собі, що вповні виключити телевізію з життя дитини є ані можливо, ані бажано — так, як неможливо і небажано є охоронити доростаючу молодь від невідповідної літератури. Одиноке, що батьки можуть і мусять зробити — є знати і контролювати кількість та якість телевізійних програм, доступних для дитини.

Щодо кількості, то телевізія не може стояти на перешкоді їжі, шкіль-

ним заняттям, чи відповідній кількості сну і фізичного руху на свіжому повітрі.

Чим же керуватись при доборі програм? Моя відповідь — власним смаком і зацікавленням, пам'ятаючи при тому, що дитина сильніше та більш безкритично сприймає. Журнал „Перентс“ подає що якийсь час, головню при початку сезону, список програм із порученням авторитетних осіб. Можна користуватись тим списком. У загальному — сцени війни, бійки, вбивства (на жаль, часто теж включені у дитячі програми) викликають з часом байдужість до чужого терпіння. А підлітки вразливі на еротичні сцени, що викликають у них незрозумілі ще для них почування. Коли їм дозволити часто оглядати такі програми, то в них розбуджується еротика, що її вони не розуміють і не вміють контролювати. Зрештою на спільних сходинах матері могли б переговорити й порозумітись із собою, які програми можна дітям дозволити. Таким спо-

НОВІ ВИДАННЯ

Л. Храплива: ВІТЕР З УКРАЇНИ. Збірка оповідань для дітей шкільного віку. Обкладинка П. Андрусева, витинанки авторки, том I і II., Нью Йорк, 1965.

Коли вибираємося з дітьми на вакації, то мусимо подумати чим зайнятися вечорами та у дощеві дні. В пригоді стануть нам книжки. Тому що не раз немає можливості взяти з собою більшої кількості книжок, то найбільш практично брати збірки оповідань. „Вітер з України“ це два томи призначені для дітей шкільного віку, що принесуть багато приємності молодшим і старшим. У кожній книжці понад двадцять оповідань різної довжини, які саме надаються на те, щоб їх читати кожного дня в часі пообіднього відпочинку чи увечері перед сном.

Найбільша вартість оповідань у тому, що вони про дітей, однолітків наших школярів. Деякі з малих героїв жили давніше — за часів козаччини, визвольних змагань, і різні періоди історії нашої батьківщини стануть дітям більш близькі та зрозумілі. Там багато тем сучасних, про шоденне життя дітей, їх бажання і турботи. Є про дітей чемних і нечемних, про хлопців, що б'ються і не хочуть ходити до школи, про відношення до бабусі, і товаришів, і рідні, яка залишилася в Україні. Над багатьма речами наші діти застановляться і будуть про них висловлюватись.

Друк дуже гарний, чіткий і діти від восьмого року можуть читати самі. Зміст цікавить теж дітей молодших — деякі дошкільнята будуть слухати й розуміти оповідання

Р. Г.

собом можна уникнути того „всім іншим можна“.

На закінчення хотілося б звернути увагу, що найкращим учителем є приклад. Якщо батьки живо цікавляться книжкою, музикою, спортом чи товариським життям, їх діти правдоподібно підуть за цим прикладом і не будуть надуживати телевізії. З другої сторони строга заборона зробить телевізію більш приманчивою.

М. З. Одежинська

Ф Л Я К О Н И

Фейлетон

Різні бувають колекції. Філіатели завзято збирають поштові марки, панянки складають картки, листи, засушені квіти, підлітки збирають автографи артистів, мистців, багаті люди мають збірки картин, скульптур, — а я похваляюся фляконами.

Сьогодні їх у мене тридцять п'ять, а початок моєї збірки ось який. Ще студенткою у Відні вчила я кільканадцятьох дітей на фортепіані. Були це діти моїх сусідів, запопадливі віденці, що з довір'ям приходили на лекції до молоді вчительки-чужинки.

Аж одного вечора тато сказав до мене:

— Телефонував сьогодні адвокат Роман З., щоб ти вчила його сина на фортепіані, бо він чув, що ти гостра... Бачиш Тасю, — у Відні знають, що ти гостра! Ах, бідний буде той, що колись одружиться з тобою...

— Гостра, гостра, — бриніло в моїх вухах, — чи ж справді? Ах, — потішала я себе, — я ж маю бути вчителькою, а що ж варті вчителі без енергії, невимогливі...

І так то в моїй музичній клясі з'явився самотній українець — дев'ятилітній Сясьо. Симпатичний чорноокий хлопчина скоро прийняв перші лекції музики. З тижня на тиждень вивчав багато вправ і я тішилася його поступами. Та з кожною лекцією Сясьо щораз більше привикав до мене, а одного разу випробував свою першу витівку. Положився під фортепіан і взагалі не хотів грати. Я прохала, грозила, тягнула за ногу, а він нічого, лежав під фортепіаном і тільки сміявся до мене.

Розчарована верталась я тоді додому. Тепер зрозуміла я, чому Сяся батько потребував гострої вчительки... А я — гостра? Де ж мій авторитет, коли учень пролежує пів лекції під фортепіаном?

Рад-не-рад призналась я своєму професорові в Консерваторії, що маю учня, який кладеться мені під фортепіан. Професор ледве здержав сміх. Певне професорові не траплялось подібне в його

практиці. Він учив молодих людей, що з запалом змагали до завершення музичних студій. А я — вчила дітей... Розсміяних, веселих дітей, що їх треба було відорвати від забави і притягнути до фортепіану.

— Таїсо, вбирайте плащ і зразу йдіть додому, коли він починає пустувати — радив професор, але Сясьо не давав мені відійти. Ще на сходах доганяв мене, обіцявав поправитись, перепрошував, а за хвилину робив подібні збитки.

Нашим лекціям прислухувалась часто Сясева бабуна і співчутливо признавалась, що він їй теж так пустує під час лекцій французької мови. Тоді я виправдувала дещо Сясеву поведінку. Бідного одинака перевантажували зайняттями. Крім науки в школі він учився музики, французького, а

також ходив на різного роду спортові вправи.

Настав червень, кінець шкільного року. На учнівському виступі з-поміж усіх німецьких дітей вибивався малий Сясьо. Професор, що уважно прослухував моїх учнів, шепнув мені:

— Той, що лежить під фортепіаном, краще грає від тих, що сидять при інструменті! Майте до нього терпеливість! Це дуже здібний хлопчик.

По виступі я дістала від дітей квіти, а від Сяся, згідно Сясевої бабуні, чудовий флякон.

— Це ручно мальований, — казала старенька дама, — а я зворушено глядила флякон, мій перший дарунок від учня...

У 1952 р. я розпрощалась із Віднем, переїхала до Америки і стала працювати в Українському

Роксоляна Лучаковська-Армстронг: Квіти, аквареля
Roxolana Luchakovsky-Armstrong: Flowers, water color

Музичному Інституті. Зразу зібралась коло мене громадка українських дітей, я тішилась, що працюю з нашими дітьми, а не з чужинцями.

В Америці звичай подарунків дуже поширений. Отже й не дивниця, що при кінці кожного шкільного року мої учні засипують мене подарунками і то нічим іншим, як фляконами. Малій Мартусі аж не стало клявішів на фортепіані, бо ж вона так нетерпляче ждала того моменту, коли мені вручить свій подарунок — гарний зелений флякон із золотим везерунком.

Це був мій перший флякон в Америці, а по ньому прийшли всілякі: різані, кришталеві, мальовані китайські і найлюбіші мені з української кераміки глечики. Кожен із фляконів мав своє ім'я, так ім'я, учня чи учениці, від якої я одержала ці пам'ятки.

У суботу вранці ходжу я між своїми фляконами, стираю з них порох і з кожним веду тихеньку розмову. Ляриса так стилєво грала Баха, переливались під її тоненькими пальчиками поодинокі голоси, а Зеня любила українські пісні. Говірлива Мотря справді здібна, вона і грає, і говорить рівночасно. А велика Зірка — це моя гордість. Так, знайте, у мене аж три Зірки, тільки та найменша тепер так виросла, що годі її називати малою Зіркою. Минулого року дістала я від тієї наймолодшої Зірочки тяжкий, подовгастий пакунок. Флякон — була моя перша думка і я не помилилась. Я розвивала з бібулки великий кришталевий флякон дуже оригінальної форми.

— Це найкращий з усіх твоїх фляконів — сказав захоплено мій чоловік, оглядаючи те диво.

Я зітхнула й глянула докірливо на нього. Колись я не мала фляконів, колись треба було шукати за слоїком, щоб поставити до нього огненні глядіолі, або у пляшці з-під молока хилили свої головки мої улюблені жовті троянди. Так, тоді не було фляконів, але були квіти, надмір їх, а тепер є багато фляконів, що стоять порожні.

— Ні, ні, цей найкращий не сміє чекати даремне на квіти. Я відам його! Потелефоную до Зірчиної мами, вона не погнівається

НОВІ КНИЖКИ

Мирослава Ласовська: ПІД ЧОРНИМ НЕБОМ. Повість. Укр. В-во „Пробоем“, Торонто, 1966. З обгорткою В. Ласовського. Ст. 208.

У цій повісті цікава спроба змалювати долю молодої жінки в часі советської окупації Галичини. Хоч це перший твір авторки, проте жваво ведена акція і окреслення характерів кажуть забути про те. Та найбільш радісною рисою повісти є життєве наставлення Галі, центральної постаті. Серед найбільших труднощів і катастроф вона перемагає силою своєї віри, свого почуття.

С. М. Мечник: НЕСКОРЕНІ. Документальна повість про героїську боротьбу членів революційної ОУН. Укр. Вид. Спілка, Лондон, 1965 р. Ст. 288.

Околиця Сокальщини — це терен, на якому розпочався опис дії цілої підпільної групи. Автор є сам

і заміняє його за щось іншого у крамниці.

Така доля стрінула мій останній флякон. Він вернувся назад до крамниці, а на моєму столі скоро появилась розкішна кришталева підставка.

Але що це? Підставка не знайшла в моєму серці місця... Я чомусь тужила за тим заміняним фляконом. З порожнім фляконом я була б вела тихі розмови, згадувала Зірки дитинство і нашу спільну подорож на Флориду... А з підставкою це неможливе. Вона буденна, на ній раз рогаики, то медяники, то інші тістечка. Вона не стоїть порожня, не тужить, як флякон за квітами...

Бо флякони — це мої учні. Вони виростають на молодих людей. Ось мій перший флякон — Сясько закінчив право на Віденському університеті, але не покинув музики. При нашій зустрічі кілька років тому загравав мені ноктюрн Шопена, а я його залишила на легендарних сонатинах Клементі.

Так, так, ростуть і виростають мої флякони, закінчують студії, одружуються, а до мене приходять все нові учні на науку фортепіану. Та якщо ще колись принесе хтось із учнів мені флякон, я вже не заміняю, напевне ні, а буду збільшувати свою колекцію.

учасником усіх подій, що в книжці описані. Почалося від переслідувань і колективізації в селі аж до переходу через кордон, вибуху советсько-німецької війни та маршу на Схід. Врешті поновна советська окупація, дія УПА та перетворення її.

ЗОЛОТІ РОКОВИНИ — Календар-Альманах Українського Народного Союзу на 1967 р. В-во „Свобода“, Джерзи Сіті.

На зміст альманаха зложились статті і спогади про події 1917 р. Дуже багато уваги приділено українській військовості та видатним діячам того часу. Заторкнута теж пробудження визвольної дії на Далекому Сході і в Америці. Літературні картини у формі віршів та оповідання Василя Стефаника „Марія“ доповнюють матеріал. На жаль немає ніднієї згадки про видатні жіночі постаті або дію українського жіноцтва того часу. **Л. Б.**

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ФІЛАДЕЛФІЇ

Гурток заснувався дня 10. листопада 1966 р. На його чолі станула п-ні Ольга Фацієвич, обов'язки секретарки сповняє п-ні Маруся Романенчук. Гурток запланував сходини раз у місяць з обговоренням однієї книжки.

Перші сходини були присвячені „Родині Гольдів“ Ярослави Острук. Щасливо зложилось, що авторка могла бути присутньою і дала вичерпні пояснення, як щодо спонук, так і персонажів твору. Постановлено змагати до перекладу цього твору на чужу мову. На других сходинах обговорено збірку Марії Стругинської „Помилка д-ра Варецького“. Письменниця не могла явитися через недугу, але в оживленій дискусії наświetлено всі моменти книжки. На третій сходинах удалось запросити письменницю Марію Кузьмович-Головінську, якої твір „Сефта“ був предметом обговорення. З приємністю вислухали членки Гуртка про особливості бойківського говору і вірувань, що їх письменниця згадує в книжці. Четвертий вечір був присвячений збірці Василя Симоненка „Берег чекань“. Його доповнило відчитання щоденника і кількох замітних віршів поета.

Наші фундатори

У затишній долині Швейцарії є хатина, що потопає у розкішному квітнику. Серед цих вічно зелених кущів і дерев живе вже довгі роки українське подружжя. Завжди можна котресь із них бачити при роботі, як виполює грядку або садить рослини. Під вечір обидвоє у садку відпочивають. Це — Леся і Петро Ковалеви з Труане.

Як повстав цей клаптик України під небом Швейцарії? Невтомною працею господарів, це напевне. Але й великою їх любов'ю до її долі, увагою до її слова, пошаною до її старовини. Сороксім літ тому покинули вони українську землю. І від того часу все носили її образ у серці, незалежно від того, чи жили скромно, чи в доброті.

Бо й щедро зачерпнули вони наснаги з української землі. Петро Ковалів походить із Харкова, де народився в шляхетській сім'ї. А Леся вийшла з козачої родини Бербенів у м. Яготині на Полтавщині. Молоді зустрілися уже в неспокійному часі I світової війни. У липні 1915 р. вони в Яготині повінчалися. Петро Ковалів став працювати у Земському Союзі, а його дружина зголосилась як сестра-жалібниця до шпиталю Українського Клубу.

Д-р Петро Ковалів

Mr. Peter Kovaliv, S.D., with wife, founders of the Literary-Historic Fund on their 50th wedding anniversary

Бурхливе судилося їм життя! Петра Ковалева призвали в 1916 році до війська, де він закінчив старшинську школу. Молоде подружжя опинилось у Петрограді, де їх заскочила революція, а згодом у Фінляндії, де Петро Ковалів був призначений у гарнізон. Там його обрали представником на Другий Військовий Зїзд у Києві.

Події пішли тепер ще швидшим темпом. Для Петра Ковалева, евакуованого з-під Риги, відкрилась праця у Міністерстві Хлібороб-

П-ні Леся Ковалева в садку їхнього будинку

Mrs. L. Kovaliv in the garden of their cottage in Switzerland

ських, а згодом Закордонних Справ. Як дипломатичний кур'єр Петро Ковалів побував у Ясах (приєднання Бесарабії), у Берліні (під час побуту там Гетьмана), у Відні (для обміну підписаних договорів). У 1919 р. виконував працю аташе дипломатичної місії УНР до Голляндії і Бельгії, де перебував із дружиною.

А потім почалось життя емігранта. Це були студії хемії в Женеві, закінчені в 1925 р. докторатом, праця на фабриці ліків, виїзд до французького Конго, по-

П-ні Леся Ковалева
Mrs. Lesya Kovaliv

ворот до Женеві в 1933 р., повнова праця асистента в університеті та на цій же фабриці ліків (Сотеровська Лябораторія) аж до виходу на пенсію в 1962 р. І в особистому житті зайшла зміна, бо в подружжя Ковалевих знайшовся син, що в міжчасі став хеміком, як і батько.

Все це змагання за звання й особистий прожиток не вривало контакту з Україною й українцями. У 20-тих рр. це була бібліотека Українського Клубу, куди Петрові Ковалеву вдалось відшукати і придбати книжки видані „Українською Друкарнею“ в Женеві. Потім це був зв'язок із українськими часописами, де Петро Ковалів дописував і провадив широке листування, в чому допомагала й дружина. А вкінці щедро допомагала, що її подружжя уділювало землякам під час голоду в Україні, зриву Карпатської України чи переселенцям у часі 2. світової війни.

Отак життя подружжя, якого більша частина пройшла поза межами Батьківщини, нерозривно пов'язане з нею і її людьми. Від юних літ Леся і Петро Ковалеви служили їй своїми силами. А тепер зажаляли внести й свою частину у її розвиток, створюючи Науково-Літературний Фонд.

На наш запит, що стало спонукою до цієї фундації, відповіли:

— Ми відсвяткували 50-ті роковини нашого шлюбу в 1965 р. і постановили створити фундацію, яка давала б спонуку до творчо-

сти письменникам та історикам. Ми хотіли б захопити їх до змалювання минулого чи сучасного України в бадьорому, державно-творчому зміслі.

На наше прохання розказати точніше, як це собі Леся й Петро Ковалеви уявляють, вони подали різні приклади.

— Чи пам'ятаєте твір Ф. Дудка „Великий Гетьман“? Або М. Лазорського „Гетьман Кирило Розумовський“ чи його ж „Степову квітку“ про султаншу Роксолянну? Оце літературні твори, що правдиво описують наше минуле в державницькому навітленні. А в ділянці історії напевне знаєте д-р Н. Василенко-Полонської „Запоріжжя XVIII ст. та його спадщина“ чи Б. Крупицького „Гетьман Пилип Орлик“? Ось твори, що кидають жмут світла на наше минуле. І допоможуть українській людині усвідомити свій шлях.

Дальше йшло листування у справі технічного обосновування Науково-Літературного Фонду ім. Лесі й Петра Ковалевих, вибору Літературного й Історичного Жюрі та реченців проголошення. У всьому подружжя мало свою вироблену думку і дуже точно визначило всі умовини.

На кінці ставимо питання, що його напевне завдасть собі не тільки кожен учасник Конкурсів, але й кожна читачка „Нашого Життя“.

— А чому ви дорогі панство, призначили нас виконавцями й опікунами цієї вашої фундації?

— Ми руководилися тим, що жіночі організації є безпартійні, або швидше понадпартійні, отже всеукраїнські. Тому не будуть ширити неправдивих чуток і перетворювати свідому брехню на „легенду“. Крім того — ці організації назагал осядні, їх звіти майже завжди виказують збільшення майна. До того ж вони живують турбуються вихованням дітей і молоді, намагаються, щоб ті були корисними для нашого майбутнього.

Це признання для нашої довголітньої тихої праці нас зворушило. Часто буває, що зрозуміння знаходиться власне не там, де ви його сподівались, а в зовсім новому й несподіваному місці. І тому з радістю беремось за це почесне

Новинки з Централі

У днях 12. і 19. березня відбулись **Окружні З'їзди СУА** в Нью-Йорку і Нью-Йорку. Обидва З'їзди виявили добру підготовку та задовільну участь Відділів округи. Окружні З'їзди відвідала з рамени Централі п-ні Стефанія Пушкар, голова. Голови Окружних Рад п-ню Ірину Левицьку в Нью-Йорку і п-ню Оксану Рак у Нью-Йорку переобрано вдруге.

Дня 4. квітня ц. р. п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі СУА, відбула поїздку до центрального податкового уряду у Вашингтоні у справі **крайового звільнення нашої організації** від податків. На підставі обширного звіту, ділового й фінансового, удалось таку обіцянку дістати. Справа є в поладженні.

Спочатком квітня ц. р. відбулось відкриття **Музею Народньої Творчости СУА** в Українсько-Американському Інституті в Нью-Йорку. Дня 7. квітня Централія СУА при співпраці Окр. Ради СУА влаштувала прийняття для представниць американських та іншонаціональних жіночих організацій. У програмі взяла участь — п-ні Олена Лотоцька, почесна голова (доповідь), п-ні Марія Душник, референтка зв'язків (ведуча). Дня 9. квітня відбулось властиве відкриття Музею з доповіддю п-ні Стефанії Пушкар, голови Централі. Ведучими були пп. Ірина Падох і Марія Душник.

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу СУА! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

завдання, яким наділило нас подружжя Лесі і Петра Ковалевих.

Та ми влячні їм не тільки за те. А й за те, що золотий ювілей свого шлюбу, подружжя вшанувало таким цінним даром українському суспільству, українській культурі. Це найкраща подяка Господу Богу за спільно прожите життя і поклін у бік свого народу, що їх виростив і сформував.

Л. Бура

Наші Градуантки

Серед молодих жінок, що торік закінчили вищу освіту, виявилось кілька, що ми їх не згадали. А шкода було б не відзначити їх осягу, що дав нам кілька видатних фахівців. Ще й тепер не пізно згадати їх та привітати з осягом!

Галина Паньків, відома в літературі під найменням Ганни Черинь, у 1953 р. одержала ступінь бакалавра, а 2. вересня 1966 р. ступінь M.S. з бібліотекарства, написавши дисертацію на тему „Видавництва України в рр. 1950—1960“.

Зеновія Сохор, здобула ступінь бакалавра політичних наук у Пеннсилванійському університеті в 1965 році, дістала стипендію Лондонського університету в дорозі виміни студентів і осягнула в 1966 р. ступінь магістра в тому ж університеті.

Зірка Колінко-Погорило, здобула в 1965 р. ступінь бакалавра зі студій англ. мови в Темплі університеті, а восени 1966 р. осягнула ступінь магістра бібліотекарства в Дрексел Інституті у Філадельфії.

Марта Винницька, студії педагогії із ступнем В.А. в Ст. Джозеф Каледжі у Філадельфії. Працює у В-ві Чілтон над новою методою навчання чужих мов.

ПОДЯКА

Волею Всевишнього пощастило мені видужати після важкої автової катастрофи. В часі мого лікування у шпиталі зазнала я стільки доказів уваги й прив'язання з боку Відділів, де я належала, що хочу зосібна подякувати голові і членкам 20 Відділу СУА у Філадельфії, а зокрема почесній голові п-ні Михайлині Чайковській, 87 Відділові у Кентоні, а зокрема його голові п-ні Фінков'ят і 89 Відділові в Керкгонсоні, а зокрема його голові п-ні Ленець. Рівночасно складаю 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“.

Софія Барусевич

ПОЖЕРТВА

З нагоди 27-літнього ювілею нашого подружжя складаємо 10 дол. на передплату журналу для бабусі.

Інж. Роман і Марійка з Юркових
Купчинські, Лорейн

З нових позинів

БЮРО СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Саме закінчується рік діяння Бюро Суспільної Опіки при ЗУАДКомітеті у Філадельфії. Бюро провадить п-ні Олена Лотоцька, почесна голова СУА. Воно відкрите для сторін двічі в тиждень в денних і вечірніх годинах. Через діловодство Бюро перейшло вже около 100 випадків запотребування.

Про деякі з них уже була згадка в нашому журналі. Існує категорія потребуєчих, що їй особливо трудно допомогти. Це є старші люди, що їм уже проминуло 72 роки й які не мають американського громадянства або ніколи не працювали. Донедавна вони не могли користуватись якою-небудь допомогою. А від жовтня 1966 р. їм прислугує платня 35 дол. місячно. Однак більшість петентів не має метрики уродження й їм дуже трудно свої старання обоснувати.

Коли хтось із них забезпечився своєю часу в одному з братніх Союзів, тоді поліса править за документ. Та бували й такі, що забезпечення не мали. Тоді треба було знайти двох вірогідних свідків, що були земляками петента або знали його ще з рідних земель. І вони свідчили під присягою, що його вік їм добре відомий.

Такі заходи вимагають різних ходів та доволі багато перекладницької роботи, бо петент звичайно не володіє англійською мовою. Отже бачимо в них ще одну категорію потребуєчих, що користає з українського Бюро Сусп. Опіки.

ОСОБИСТЕ

П-ні Марії Баб'як, членці Контр. Комісії Гол. Управи, складаємо вираз глибокого співчуття з приводу смерті її сина. Нехай Господь Бог допоможе їй перенести це велике горе!

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У грошовому звіті Централі з грудня 1966 р. подано, що Окр. Рада СУА в Дітройті вислала 100 дол. на Укр. Катол. Університет у Римі. А це пожертвував ту суму 56 Відділ СУА ім. Людмили Старицької-Черняхівської у Дітройті. За недогляд перепрошуємо.

Наші таланти

МИСТКИНЯ СЛОВА

Мабуть найтрудніше в нас із сценічним поповненням із молоді. Так мало покликань, що хотіли б виступати й діяти на своїй сцені! Тому радіємо кожною молодією силою, що має сценічний талант. А ще й коли перейде сучасний сценічний вишкіл та захоче поділитись вислідом із своєю публікою.

Такою людиною є членка молодечого 90 Відділу у Філадельфії п-ні Лада Прокоп. Вона народилася у відомій українській сім'ї Ірини й Євгена Пеленських і в інтелектуальній атмосфері цієї родини формувалася її свідомість. Уже в малолітстві проявилось замилювання до сцени й танку. Воєнні роки й наша мандрівка не дозволили на ранній вишкіл, але коли родина переїхала до Австралії, молода дівчина почала студіювати. Закінчивши середню школу, вона вступила до Драматичної Школи в Сідней, яку закінчила з відзначенням. Ще перед тим почала вчитися танку в Балетній Школі Дембіцької в Сідней.

Перед молодією силою відкрилася сценічна праця. Її запросив добре влаштований театр (Independent Theater) у Сідней, що ставив тільки модерні репертуар. Вона вступала в п'єсах Брехта й Ануї, мала запрошення до виступів у радіо й телевізії. Чітка дикція й ліричний голос, а передусім сила інтерпретації віщували їй добре майбутнє на австралійській сцені.

А в тому часі заговорило її серце — в інж. Богданові Прокопі вона знайшла собі товарища життя. Подружжя й материнство полонило молоді жінку. Сцена відійшла на другий план, але не дрімала її талант. Коли й давніше вона брала участь в українських виставах, граючи провідні ролі, чи виступала з мистецьким читанням, то й тепер вона не покинула цього. Та, будучи матір'ю, вона почала думати про театральну розвагу для дитвори. Спершу це були сценічні п'єси для дітей, що їх ставив театральний гурток при СУМ-і в Сідней. При співпраці подібних ентузіастів Лада Прокоп поставила „Калинову сопілку“, „Князівну Жабу“ й інші речі. Та рівночасно пригадалися їй вистави лялькового те-

П-ні Лада Прокоп
Young artist Mrs. Lada Prokop,
member of Branch 90 UNWLA in
Philadelphia, Pa.

атру, що його відвідувала в Німеччині. Там вона познайомилася була з мисткинею, що ставила такі п'єси, і молоденька Лада приглянулася до механізму таких вистав. А тепер спробувала здійснити такий задум для українських дітей. У співпраці зі своєю матір'ю, що творила інсценізації казок, Лада Прокоп провела кільканадцять вистав, таких, як „Тарас іде до золотих стовпів“, „Казка про ведмедя“ і т. д. Це мало великий успіх і було першою спробою такої дитячої розваги, створеної на новому поселенні.

Згодом Лада Прокоп переїхала до ЗЛА. Своєю мистецтвом слова вона очарувала публіку Філадельфії. Її деклямація поем „Іван Вишневський“ та „Мойсей“ І. Франка вбилися в пам'ять слухачів силою свого виразу й полету.

У 90 Відділі СУА, куди вступила, її досвід знайшов прихильний ґрунт. Ляльковий театр Відділу здійснився завдяки мистецьким силам і співпраці великого гурта членок. Як це сталося, розкажемо на іншому місці.

Та мрії Лади Прокоп сягають далше. Вона плянує сфільмування певних виховних картин, що обзнайомлювали б дитвору з побутом українського села, нашими звичаями, а навіть із певними моментами з нашої історії. Це вимагає однак грошових засобів і ми віримо, що вони в нашому суспільстві знайдуться. л.б.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

МАЯМІ, ФЛОРІДА

І знову невблаганна смерть скосила життя нашої дорогої поестри **Анни Цапар**, членки 17 Відділу США ім. О. Теліги. Покійна народилася в Підкаміні, Рогатинського повіту. Зах. Україна. Молодою дівчиною приїхала до Америки і одружившись із М. Цапарем, проживала в Бостоні. Останні 4 роки жила із своїм чоловіком у Маямі, де відразу вступила в ряди США і була активною членкою нашого Відділу. Покійна була лагідною, спокійною вдачі і тому її втрату відчула маямська громада.

Останню прислугу віддали Покійній членки нашого Відділу, беручи численну участь у панахиді і похороні, що відбувся в Маямі, дня 23. лютого 1967 р. Спи вічним сном, дорсга поестро, нехай вільна земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Замість квітів на свіжу могилу жертвує чоловік Покійної 5 дол. на передплату журналу „Наше Життя“.

Е. Остап'юк
прес. реф.

Дня 12. грудня 1966 р. у Мюнхенському захисті несподівано відійшла у вічність на 77-му році життя бл. п. **Меланія Флюнт**. У Рідному Краю була активною громадською діячкою, брала участь у культурно-виховній роботі. Наложала до Союзу Українок, Рідної Школи і Батьківського Кружка. На еміграції була членкою ОУЖ.

Походила із священничої родини Лежогубських у Липиці Горішній, пов. Рогатин, де народилася у 1890 р. Одержала гарну освіту й одружилася із Іваном Флюнтом, гімназійним учителем. Впродовж 12 років була представницею клітини Українського Християнського Руху і Української Медично-Харитативної Служби у Мюнхені. Знайшла вічний спочинок на Нордфрідгофі, де також похований її чоловік.

З глибоким жалем українська громада відпроварила на вічний спочинок цю юну душею, старшу

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

У травні вшануємо українську матір. Вона стоїть на сторожі виховання української дитини, в її руках — майбутнє нашого поселення.

Допоможімо їй у тому! Журнал Наше Життя принесе їй виховні вказівки, допоможе віршиками й оповіданнями. Знайде там поради в діяльності народнього мистецтва, зможе покористуватись приписами. Наше Життя стане її приятелем, якщо Ви вкажете їй на користі нашого журналу.

Багато читачок про те пам'ятає. Цілий ряд їх придбав нам передплатниць в останньому часі. Щира дяка за те!

Пригадуємо: за 5 приєднаних і надісланих передплат признаємо одну передплату даром або книжок нашого видання вартости 5 дол.

В останньому часі приєднали нових передплатниць:

Стефанія Берегуляк, Австралія	7	Лідія Колодчин, Воррен (76 В.)	1
Ірина Білецька, Випани (61 В.)	2	Анна Крамар, Гартфорд (93 В.)	2
Марія Барагура, Бронкс (82 В.)	1	Олена Мелінішин, Шикаго (36 В.)	1
Коля Долинська, Ньюарк	2	Катерина Пелешок, Нью Йорк	
Марія Герус, Юніон (28 В.)	5	(1 Відд.)	1
Віра Гоевич, Шикаго (74 В.)	1	О. Пісецька, Балтимор (59 В.)	1
Ольга Ганушевська, Рочестер (47 Відд.)	1	Марія Петрівська, Австралія	2
Іванна Городиська, Шикаго (22 В.)	2	Іванна Ратич, Едісон (65 В.)	1
Марія Юзефович, Шикаго (22 В.)	1	Мирослава Скасків, Вашингтон (78 Відд.)	3

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

жінку, що будши тяжко хворою, мала здібність розвеселити й підбадьорити навіть молодших. Наш Відділ мав змогу роз'яснити їй останні роки життя своєю опікою. Тому з сумом прощаємо її з-за океану.

Управа 10 Від. США ім. Лесі Українки

З початком січня ц. р. наспіла до рідні в Америці вістка, що у Станиславові (тепер Івано-Франківську) померла бл. п. **Меланія з Бородієвичів Грушкевич**, несповна рік по смерті свого чоловіка д-ра Ярослава Грушкевича, лікаря-окуліста.

Як довголітня членка Т-ва Українських Жінок, а потім Філії Союзу Українок у Станиславові, хочу тепер по втраті цієї великої громадянки згадати її із віддалі багатьох літ теплим словом. Це була одна з визначних голов товариства, що вложила багато різnorodної праці і труду в його хід, сама будучи зразком для членок Управи та цілого товариства.

По 1. світовій війні поставила собі за ціль відзискати дім із городом, що був колись власністю Т-ва Українських Жінок. У часі війни його продано з поминенням деяких формальностей. На цьому оперлось Т-во і Марія Грушкевич

своєю послідовною енергією й завзяттям відважилася на судовий процес та досягнула свою ціль. Станиславівські жінки відзискали свою садибу і коли Т-во замінено на Філію Союзу Українок, то ми увійшли туди „з посагом“. А, мабуть, таких Філій більше ще не було!

Тому постать цієї зразкової голови й громадської діячки назавжди залишиться в моїй пам'яті і здалеку кидаю цей спогад, як грудку землі на її могилу.

Софія Олесницька

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ МУЗЕЮ

П-ні Олена Назар із Нью Йорку подарувала старий настільник, прикрашений тканими і вишиваними зорами. П-ні Пелагія Малиновська з Філадельфії подарувала вишивану сорочку, в якій виступала замолоду на сцені.

Рівночасно п-ні Олена Назар подарувала 64 Відділові США стилеву полтавську сорочку, прикрашену вирізуванням. Ця сорочка годиться до строю гетьманші при Показах Історичних Строїв, отже буде мати примінення там.

За пожертви складаємо щиру подяку!

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

КОНФЕРЕНЦІЯ СФУЖО У ПІВД. АМЕРИЦІ

Українське жіноцтво Півд. Америки відчуло потребу основного перегляду різних ділянок своєї праці. В порозумінні з Управою СФУЖО влаштовує в дні 24. і 25. червня ц. р. в Курітібі, Бразилія, Конференцію СФУЖО в Півд. Америці. У ній візьме участь усе організоване жіноцтво Бразилії, Аргентини і Венесуелі. Про влаштування Конференції дбає Підготовчий Комітет, очолений п-нею Ольгою Горачук, містоголовною СФУЖО в Півд. Америці.

Кличем З'їзду буде „Українське жіноцтво змагає до об'єднання сил у південно-американській спільноті та до збереження українського елемента серед молоді“. У програму першого дня входять звіти складових організацій СФУЖО Бразилії, Венесуелі за ділянками праці з дискусією, доповідь представниці СФУЖО, дискусія і висновки. Програма другого дня включатиме обговорення окремих проблем у даних країнах, особливо в ділянках виховання і суспільної опіки.

Підготовчий Комітет плянує запросити до коротких виступів також зорганізовані жіночі гуртки з-поза рамок СФУЖО.

Після закінчення ділових нарад запланований виступ українських молодих талантів Бразилії. Треба сподіватись, що наше жіноцтво в Півд. Америці виявить свої конструктивні творчі сили у житті спільноти та намітить свої напрями на майбутнє.

**ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ
ЖУРНАЛУ
ГРОМАДЯНКА**

з років 1946—1949

— 5 чисел коштує 1 дол. —

Дитячі Гуртки Книголюбів

Ідея Гуртків Книголюбів, що вийшла від Культ. Освітньої Комісії СФУЖО, хоч поволі, втілюється в життя і їх організування стає щораз більш популярним. Ініціативу взяли в руки складові організації СФУЖО в ЗДА й Канаді. Але вже проявляється зацікавлення в тому напрямі й серед наших жіночих організацій в Європі і Півд. Америці. Перешкодою в поширенні Гуртків Книголюбів в тих країнах є труднощі з одержуванням книжок, що здебільшого появляються на американському терені. Було б шляхетним завданням для місцевих Гуртків, опікуватись своїми посестрами за океаном і постачати їх потрібною лектурою.

Всі ці гуртки є призначені для дорослого членства. А що членками жіночих організацій є передусім матері, то в останньому часі з їх ініціативи виринула ідея заснування таких Гуртків для молоді і дітей. Із такою ініціативою виступили — 82 і 83 Відділи США на терені метрополії Нью Йорку. В одному і другому випадку ініціативу подали виховні референтури Відділів. В обох Відділах постали дві групи юних читачів, так що разом це є чотири Гуртки. Належать туди діти в віці 8—14 років. Сходина Гуртків відбуваються у формі Зустрічей, що тривають по 2 години. У першій частині намічена програма, присвячена книжці, а в другій якась дитяча розвага.

Як виглядає програма сходин? Її тепер Дитячі Гуртки Книголюбів випробовують. Заплановане є спільне читання оповідань і обговорення їх (це в меншій групі) або обговорення крашчих уривків вдома причитаних книжок (це в старшій групі). Передбачене є ли-

штування, а згодом може й зустрічі з авторами. Але й лікування знищених книжок, улагодження домашньої бібліотечки, пересилка книжок дітям, що таких не мають, прогульки до наукових інституцій і т. д.

Гуртки — старший і молодший, сходяться осібю. Наприклад старший при 83 Відділі постановив відзначити роковини Івана Франка прочитанням і обговоренням повісти „Захар Беркут“. Молодший Гурток хоче прочитати книжечку Лесі Храпливої „Вітер з України“, а потім запросити авторку на зустріч.

Знову ж Гурток при 82 Відділі США на Бронксі діє в порозумінні з місцевою школою українознавства і при її співучасті. Намічено читання тих книжок, що їх шкільне навчання передбачує.

Потреба такої акції є пекуча, дуже потрібна і кожна ініціативу в тому напрямі слід повітати. Всяка організаційна форма, що задержить дітей при нашій мові і громаді, це та цеголка, що хоч нераз і непомітна, але без неї будівля не виросте.

Як їх оформити — це вже буде завданням головних управ жіночих організацій. Тут насувається співпраця двох референтур — культ.-освітньої і виховної, що буде дуже побажана і потрібна. Треба би накреслити рамову програму для дитячих Гуртків Книголюбів і порозумітись із Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури для користування їх каталогом книжок. Також треба завести певну звітність тих Гуртків.

Нехай українська книжка об'єднає старших і молодших у справі спільній для цілої громади: задержання української субстанції на еміграції.

Н. Ч.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Бл. п. Амалия Рублева
Late Amalia Rubel from Philadelphia, Pa.

Ділимося сумною вісткою з усім організованим жіноцтвом, що 21. березня 1967 відійшла у вічність відома громадська діячка, бл. п. АМАЛІЯ РУБЛЕВА. Народилась 3. березня 1887 у сім'ї Модрицьких у Дрогобичі. Закінчила вчительську семінарію в Самборі і стала вчителювати. Громадський хист скеро в неї виявився. В часі вимаршу УСС вона разом з іншими жінками зорганізувала харчівню для стрільців у Дрогобичі. По війні ввійшла до Управи Філії Союзу Українок у Дрогобичі й допомогла в наладнанні роботи. Одружившись у 1931 р. з інж. Іваном Рублем стала двайливою дружиною і спільно з ним виховала його сина. У тому ж році перенеслась до Станиславова, де стала на чолі Філії СУ. І коли в 1934 р. скликано Перший Жіночий Конгрес на рідних землях, то Амалия Рублева, як господиня терену, у великій мірі причинилась до його успіху й блиску. Під час большевицької окупації мусіла скриватися, бо їй грозило арештування. По звільненні Станиславова вона очолила Жіночу Службу Україні, яка провела велику допоміжну роботу для біженців і полонених. Працювала даліше. в Жін. Секції Укр. Доп. Комітету, а в 1944 р. вийшла з родиною на еміграцію. Коли тільки створилось Об'єднання Українських Жінок у Мюнхені, вона ввійшла до Гол. Управи, де провадила ділянку сусп. опіки. Переїхавши за океан, подружжя осіло у Філядельфії. Тут А. Рублева стала членкою СУА і зголосилась до праці в Централі. Їй доручено ведення обрахун-

ків і листування фонду „Мати й Дитина“, що вона робила з великою увагою. Згодом Управа СФУЖО вибрала її секретаркою і вона сповняла це завдання в рр. 1952—1955.

З жалем попрощали її представниці організованого жіноцтва на похороні дня 29. березня ц. р. Із нею зійшла в могилу провідна одиниця, що формувала на рідних землях обличчя Союзу Українок.

Вічна їй Пам'ять!

УПРАВА СФУЖО

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Гол. Управа ОУЖ дала ініціативу до вшанування Лесі Українки, а місцевий Відділ ОУЖ видатно причинився до того і 26. лютого 1967 р. мешканці Мюнхену й околиць мали нагоду бути на гарному концерті. Відкриваючи вечір, п-ні О. Яримович, в. о. голови ОУЖ, зазначила, що українське жіноцтво Мюнхену бажає відсвіжити пам'ять про Лесю Українку і розбудити зацікавлення її постаттю, її творами й ідеями у молоді.

На початку гості прослухали записану на кружку першу частину сюїти А. Штогаренка „Пам'яті Лесі Українки“ у виконанні Київської симфонічної оркестри. Потім п-ні Дарія Ребет виголосила змістовну доповідь „Людина, мистецтво і патріотизм“.

Слідувала мистецька частина: співачка Світлана Микитчак гарно проспівала дві лісні Стеценка на слова Лесі Українки, а п-ні К. Колянковська з чуттям віддеклямувала „Зоря поезії“ та „Північні думи“. Інсцені-

зація „Гришниця“, у виконанні пп. Марусі Гавришко й Ірини Яримович під режисурою п-ні Олени Юрченко, культ.-освітньої референтки ОУЖ, ще краще передала думки поетки. Новоорганізований октет під орудою п-ні Олени Дубицької запрезентував себе мистецьким виконанням пісень і стилевими строями.

Імпреза була надзвичайно вдала й це напевно заохотить до нових зусиль на культурному відтинку. І. Л.

ДО 8. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

З продовженим реченцем 8. Літературного Конкурсу наспіли праці таких авторок: 1. Іна „Творчі задуми“, 2. Олена Донецька „Поезії в житті“, 3. Мар'яна Вечірна „Безсмертя“, 4. Канадійка „Пісня про Гриця“, 5. Есперанца „Подвійне щастя“.

Пригадуємо, що 8. Літ. Конкурс був проголошений на літературний есей. Реченець Конкурсу продовжений до 31. травня 1967. Твори надсилати в трьох примірниках на адресу:

WFUWO

4936 N. 13th St.

Philadelphia, Pa. 19141

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

Наші складові організації бажають підтримати організаційні завдання СФУЖО. І так Відділи Об'єднання Українських Жінок у Браншвайгу і Людвігсбургу в Німеччині зложили 17.49 дол., а Відділ у Мюнхені 25 дол. на проведення Конференції в Курітібі, Бразилія. Щиро дякуємо!

Новозаснований октет ОУЖ у Мюнхені
Ukrainian Women's Organization's choir in Munich, Germany

На сторожі здоров'я

Д-р Осип Берест

Пити чи не пити?

Проблему алкоголізму можна розглядати під різним кутом. Але як воно не було б, алкоголізм являється великою суспільною, лікарською, а то й кримінальною проблемою.

На заторкнену нами тему треба відповісти найперше на питання: 1. Що таке — алкоголізм; 2. Як він постає і як із ним боротися?

Алкоголізм є налогом, таким самим, як наліг курення тютюну. Питання, що є більш шкідливе — алкоголь чи курення тютюну є відкритим. Та обидва налоги треба вважати за рівно шкідливі й обох треба уникати і по змозі поборювати.

Спитаємо, чому люди п'ють? Один п'є з гризоти, другий із радості, третій, бо його зраджує жінка, четвертий із злості на когось. Властиво не знаємо, що вважати за причину алкоголізму і не знаємо чи вважати алкоголізм за недугу, що її треба лікувати чи за наліг, як курення тютюну. Деякі соціологи й лікарі вважають алкоголізм за форму неврози із підсвідомим нахилом до самознищення.

Д-р Кормік з Каліфорнії у журналі „Джеріятрія“ розрізняє з точки погляду психіатрії в статті „Лікувати чи карати“ чотири типи алкоголіків. Він твердить, що алкоголізм не є діличний, але що оточення може мати вплив на поставання алкоголізму. Часто батьки привчають дітей до пиття алкоголю, як це діється у Франції, де вино є національним напоєм. Мав я сам нагоду пізнати одного молодого студента, що став алкоголіком після того, як став працювати в ресторані.

1. Тип добросердечного п'яка. Це „бизнесмен“, що підкріплює себе часто-густо алкоголем, збільшує поступово цю давку, аж поки не попаде в труднощі. Цей тип

пригожий до скорого видужання від налогу п'янства.

2. Тип асуспільного п'яка, що під впливом алкоголю допускається різного роду злочинів. Сюди можна зарахувати також душевно хворих (психотиків), в яких алкоголізм є лиш об'явом душевної хвороби.

3. Тип депресійного невротика, що алкоголем лікує свою душевну депресію.

4. Тип алкоголіка-емерита, що з браку зайняття пересиджує в барі. Вони там становлять головний контингент гостей. У барі перебувають трохи що не цілий день.

Як реагують на алкоголізм у різних країнах? В Австралії неправних асуспільних алкоголіків висилають на поблизу острови на карні роботи. Рецепта успішна. Після двох років число засланих алкоголіків спало з 500 до 50. В Англії, а також і Скандинавських країнах карають асуспільних алкоголіків в'язницею до 30 днів і грошовою карою. У Франції немає законів проти алкоголізму, можливо тому, що вино являється там головною підпорою національної економіки.

А як є в Америці? Американське законодавство пішло посередньою дорогою в поборюванні алкоголізму. Тут хронічних асуспільних алкоголіків і лікують, і карають. Кара в'язниці до 30 днів, як в Англії і 50 дол. грошової кари. Крім того хронічних алкоголіків в Америці лікують в особливих шпиталях, яких однак є дуже мало в порівнянні до числа хронічних алкоголіків.

Особливою формою поборювання алкоголізму являється інституція, звана „Alcoholic Anonymous“ В цій інституції хронічних алкоголіків лікують на добровільній базі бувши алкоголіки, що позбулися свого налогу. Лікуван-

ня відбувається при допомозі вмовлювання й переконування, що відповідає модерному лікуванню дорогою психотерапії. Ця установа може похвалитися незлими успіхами.

Згадане законодавство і „Alcoholic Anonymous“ це єдиний засіб протидіяння алкоголізму в Америці. Треба признати, що способи реклами алкоголю, та часті нагоди до випивки являються великим і дуже успішним стимулом до алкоголізму. Тому в нашому середовищі треба пильно вважати, щоб не давати до того спонук.

Куховарські назви

Карамель — палений цукор для кольору і смаку їжі. Карамела, карамелька — цукерки з топленого цукру.

Карась — риба з родини коропових. Карасячий.

Караватиці (cuttle) — їстівні головоногі морські молоски.

Карльсбадська сіль — сірчаній натрій з карльсбадських мінеральних вод.

Каротель, гор. — скороспіла морква.

Каротін — хемічна сполука червоного або жовтогарячого кольору, що є в моркві і деяких інших рослинах.

Картопля, гор. бараболя, бульба. „Картопля“ — збірна назва, не має множини.

Картопляна одна, кілька картоплин.

Картопля **м'ята**, душена, п'юре. Картопляний — крохмаль, юшка. Картопелька.

Картопляник, а не „картопляний плячок“

Карчох, див. **артишок**.

Качан — 1. головка капусти, 2. стебло капусти.

Качатина — м'ясо з качки. Качиний.

Каша — готова зварена страва з крупів. Каша пшоняна, гречана і т. п. Кашка. Кашаний.

Каштан — їстівні плоди каштанового дерева.

Квас — напій з разового хліба. Квасиво, квасити, квасений.

Квасок, шавель, гор.

Квасоля, фасоля, гор., „Квасоля“ збірна назва.

Н. Ч.

Користаймо з досвіду

Ликерія Мачук

Дещо про юшки

Юшки — це є перша страва і їй звичайно не надаємо великого значення. Особливо дітям, що не мають великої охоти й терпеливості в їжі, вона звичайно не смакує. А юшка має велике значення, як перша страва нашого обіду, для пробудження апетиту, і для кращої стравності цілого обіду.

Українська кухня обдарована великою смаковиною поміж юшками, а це — борщем. Це найздоровіша і найпоживніша з усіх юшок. Недаром вона знайшлася на американському ринку, хоч і не під нашим найменням. Але вже шириться відомість про те, що борщ це наша національна страва. Адже назва його походить від старослов'янського слова „бърщ“, себто буряк.

Борщі маємо двоякі — червоний і білий. Перший має кільканадцять відмін, між ними м'ясні і пісні. Білий борщ — варений на кваску або городині, забілений сирваткою.

Окрім борщів у нас широко вживали юшок. Юшки м'ясні є варені на різного роду м'ясиві або костях. Найбільш відомий є чистий росіл з додатками. Але на цій підставі можна робити юшки з різним смаком, залежно від наданих складників. І так маємо капуста, картоплянку, юшку з городини, грибів, кмінку і т. д.

Є ще рід юшок, зладжений із садовини. Літньою порою, коли організм не шукає кальорій, робимо юшки з яблук, полуниць, малин, агрусу, бросквинь, сливок. Вони є добрим вступом до легкого літнього обіду.

Борщ весняний

Потрібно:

півтори фунта м'яса (телятина, свинина або курятина)
дві в'язанки буряків сер. величини
закришка (морква, петрушка, салера, цибуля)

трохи кропу і зеленої петрушки
трохи молодої стручкової фасольки
кілька картоплин
цитриновий сок
1 жовток
пів горнятка вершків (сметанки)

Почистити буряки, частину покроїти на чвертки, а частину в тоненькі пасочки. Молоду стручкову фасольку покроїти у скісні пасочки. Поставити варити в горшку. Зберегти бурякові листочки, особливо ті середні, разом із молодим билем. Окремо приставити м'ясо в воді, посоливши його. Коли м'ясо зварене до половини, додати закришку. Коли вже зварені всі складники, тоді відцідити м'ясну юшку до борщу, вийнявши звідтіля чвертки буряків. Тепер додати до того посічені листки з билем і покраюну в кубики картоплю. Коли трохи покипить і картопля зм'якне, тоді треба заквасити борщ цитриновим соком до смаку. Окремо розбити жовток із пів горнятком вершків (сметанки), розвести це юшкою і вимішати з борщем, коли вже перестав кипіти. Не заварювати більше.

Примітка: Той самий борщ можна виконати без м'яса (пісний), але заправити його двома жовтками.

Зварене м'ясо можна дрібно покроїти і вкинути до борщу. Можна також подати з підливою, і городинною, як другу страву.

Помідорова юшка

Потрібно:

трохи м'яса (свинина або курятина, особливо подрібки)
закришка (морква, петрушка, салера)
4 зрілі помідори або пушка обираєних помідорів
не ціле горнятко вершків (сметанки)

Приставити м'ясо з закришкою, нехай вариться. Посолити до смаку. Окремо приставити зрілі помідори, щоб зварились. А коли бе-

ремо цілі помідори з пушки, то їх треба теж раз зварити. Коли вийняти їх дірчастою ложкою і м'ясо і закришка вже готові, тоді злити туди перетерті через ситко помідори. На цій юшці заварити макарони, риж або іншого роду мучний виріб. Коли це вже зм'якне, тоді заправити вершками (сметанкою). Якщо помідори були б за квасні, тоді треба додати дрібку цукру.

Юшка з ягід

Потрібно:

1 більша коробка зрілих полуниць
цукор
жовток
пів ложечки борошна (муки)
вершки (сметанка)

Почистити полуниці. Покласти в цідило, добре сполокати під біжучою водою. Закинути в гарячу воду. Нехай трохи покипить, аж полуниці зм'якнуть. Вийняти на ситко і перетерти, влити до ввару. Додати цукру до смаку. Жовток розбити з борошном, розвести вершками і влити до юшки. Це все нехай раз добре закипить. Коли прохолоне, можна додати трохи цитринового соку і ванілевого запаху. Подавати холодне.

В такий самий спосіб робити юшку з малин, агрусу, порічок, бросквинь, а навіть із сливок.

КЛОПОТИ З ПРАСКОЮ

Нераз крохмаль приліпиться до праски і перешкоджає даліше прасувати. Тоді посипте листок паперу сіллю й поведіть праскою по тому. Це здієє крохмаль, немов рукою.

Коли хочете вигладити праску зовсім, поведіть гарячою по воскованому папері, в який загорнуто хліб. Тільки не по лиці, де є звичайно якийсь напис, а по вивороті його. Чудово вигладить!

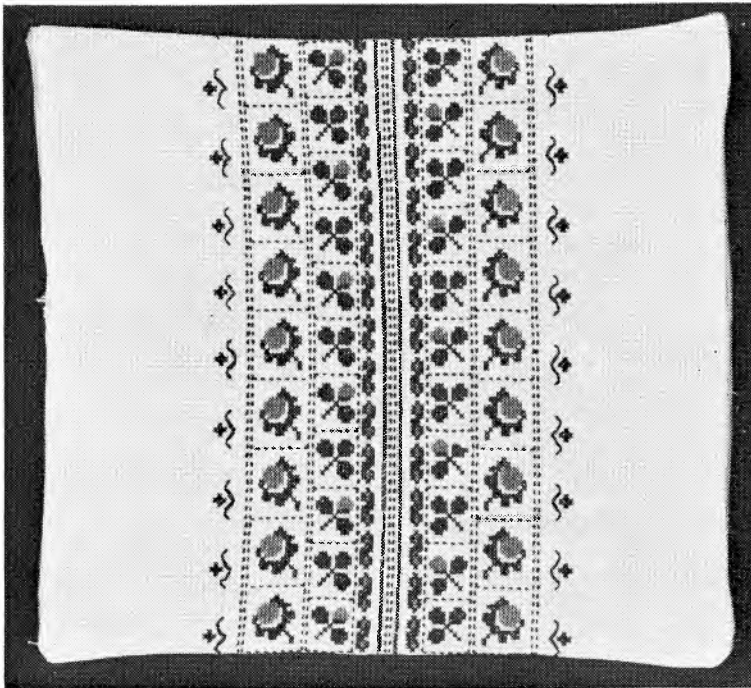
Як почистити праску зверху? Звочити паперову стирку (paper towel) і натерти праску дрібною зубної пасти. Потім витерти другою такою вогкою паперовою стиркою. Але пам'ятайте, щоб праска була холодна!

Вишиваймо

За проектом О. Кульчицької народнього мистецтва. Довгі роки разом із сестрою Ольгою провадила роботу килимів, де проекти Олени

виконувала Ольга на килимовому варстаті. Олена Кульчицька була довголітньою співробітницею журналу „Нова Хата“ і там проектувала вишивки для домашнього і церковного вжитку.

Як учителька рисунків у Перемиському Інституті вона зазнаювала учениць із скарбами нашого народнього мистецтва. Про це можна точніше прочитати в дописі Марії Турко „Міленка“ (гл. ст. 7). П-ні Марія Турко надіслала також подушку, запроєктовану мисткинею під час навчання. Взір (рожечки й листочки) взятий із народніх сорочок Бойківщини. Учениця виконала його за проектом вказівками Олени Кульчицької.

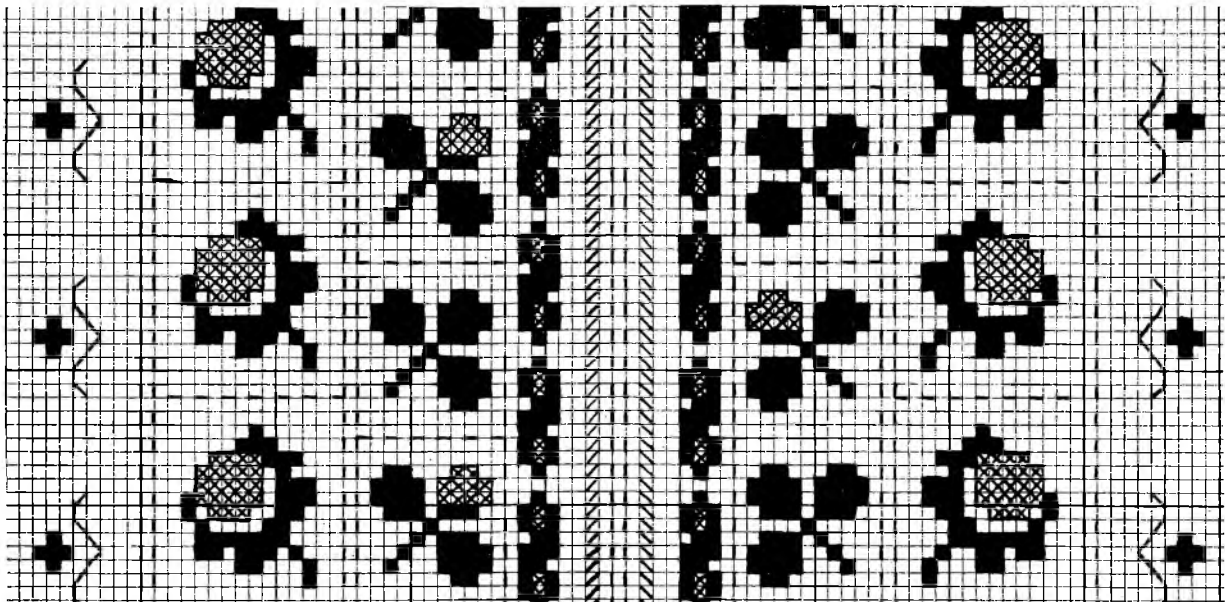

Вишивана подушка
Embroidered cushion

Вишивана подушка

Матеріал. На подушку послужила кремова панاما, розміру 11x11" Може бути підшита таким же матеріалом або червоною сатиною.

Композиція. Взір із Бойківщини уміщений широкою смугою по середині подушки. Мотиви рожечок та листочків переділені легким перетинанням. Смуга по середині взору наслідуює лучення полотна, як його вживають при бойківських запасках. Мо-

Городничий порадник

ЛИСТЯ НЕ РОЗВИВАЄТЬСЯ

1. Чому кінчики листя фікуса жовкнуть і те саме з листям азалії?

2. Чому листя в мірті не розвивається, а молоденьке скручується?

Читачка з Каліфорнії

1. Кінці листя фікуса жовкнуть найчастіше з надміру води у вазонку. Ця лишня вода походить не тільки з підливання, але також через злий відплив. Дрен на споді вазонку мусить бути вільний, не затканий. В іншому випадку вода заквашує землю, коріння не може її зужити і рослина нидіє. Фікус особливо вразливий на те. Зимом не зносить надто теплого помешкання, найкраще почувується при 55—65 ст., не більше! Влітку треба йому зробити місце в городі або на балконі. Листя фікуса вразливе на порохи і мусить бути часто обмиване м'якою ганчіркою. Щоб фікус добре розвивався, потребує влітку угноєння. Його можна дістати в городничих крамницях, спосіб ужиття на опакуванні. Цього треба дуже докладно придержуватись.

Листя азалії жовкне, бо вода, якою її підливаемо, має забагато вапна. Азалію слід підливати лиш відстоялою водою, найкраще дощівкою, а угноювати лиш вільними від вапна псгноями. Азалія потребує спеціальної квасної землі з піском. Якщо такої немає, то шкода заходу з плеканням її.

2. Мірт не розвивається, коли за тепло в кімнаті. Зимом найкраще почувується при 36—46 ст. Ф, і мусить мати ясне місце. Так само, як азалія, не зносить вапна у воді. Листя часто скручується, коли його обпадуть мшиці. це часто буває в надто тенлій кімнаті. Тоді слід його оприскувати ніотиново-сірковим препаратом Black Leaf 40. Уважати — сильна отрута! Спосіб ужиття на опакуванні. Влітку найкраще почувується в городі або на балконі, але все

тиви при смузі приміщені густіше, а назовні рідше.

Взір виконаний хрестиками й перетиканням. До вишивання вживати ниток Муліне, марки Д.М.Ц. Краски: чорна ■■, червона ч. 321 х х.

в ясному, соняшному місці. Щойно перед морозами вносимо його до кімнати. При пересаджуванні треба вважати, щоб не посадити його в надто великий вазон і не заглибоко.

Роман Коцик

Порадник нар. мистецтва

Про хоругви в церкві

Услід за нашим питанням із ч. 10 з 1966 р., хочемо спитати Вас ще про хоругви. Скільки їх повинно бути і як їх вишивати?

Читачки з Брадфорду, Англія

Хоругви в нашій церкві були дво-які. Одні дійсні хоругви, що на горішньому краю були скріплені попечкою і були завішені на держаку шовковим шнурком. А другі — теж прямокутні полотнища, що були прикріплені до держака збоку; їх звали з-німецька „фанамі“

Точніше кажучи: дійсна хоругва має прямокутну форму, лиш долішній її кінець викінчений трьома зубами. Як матеріял служить парча (брокат), якої краї викінчені шовковими тороками, а зуби — кутасиками. По-середині приміщений образ Божої Матері або Ісуса Христа. Він може бути вишиваний на полотні або панамі й потім нашитий на полотнище. Краї вишивки прикриваються парчевою бортою. Взори на образи до вишивання можна тут замовити.

Друга хоругва дає більше можливостей для вишивки. Окрім образу вишитого по-середині, краї хоругви можна обвести тяглим узором. Тому такі хоругви у нас виконували з полотна або панамі. А що хрестикове вишиття не є двобічне, то таку полотняну хоругву підшивали тонким матеріялом. Ця друга хоругва має ще шарфи, що звисають зверху до низу. Їх можна теж виконати з полотна і прикрасити тією самою вишивкою, що й на хоругві.

Звичайно в церкві є дві пари хоруггов, по одній парі кожного типу. Дійсні хоругви стоять напереді, а ті другі — при лавках.

Тепер у наших церквах є державні прапори, що давніше були в різних займанщинах заборонені. Поруч українського з нашим державним гербом стоїть також прапор країни нашого поселення.

Ред.

В СЕРЕДИНІ СЕЗОНУ

Воно трохи пізно радити нашим читачкам, бо кожна вже придбала собі літню гардеробу. Але чому не поготорити на такі теми? Може ще дехто спізнився, а дехто собі щось додатково придбає.

Білі вовняні сукні залишилися нам ще з минулого літа. Вони такі приємні й вигідні! Цілу весну й ціле літо можна носити їх для кожної святочної нагоди. А до них кольорові пояски, торбинки й черевики, іноді й жакетики. До того білі кратчасті плащі з кольоровою підшивкою.

Але щоб був контраст та щоб було щось нового — офіційною сукнею цього сезону є — брунатна. З полотна, дакрону, шовку й вовни. Чи то у формі „шифту“, чи дво-частинного комплекту — її матиме кожна елегантна пані у своїй гардеробі. Це є сукня на щодень, на закупи, до бюро. Її пробують навіть приспособити на вечір. Але чи вдасться?

Бо в вечірніх сукнях є велика різноманітність. Є багато „шифтів“, але з додатками, себто з шарфами, туніками, болерками. Є багато пишноти у прикрасах золотими нитками, намистинами, самоцвітами. Є запозичення з турецьких і єгипетських строїв. Де ж тут приміститься брунатній красці?

Зірка

НА ЗДОРОВНІ ТЕМИ

Коли весною випускаєте дитину до городчика, обдумайте чи немає у вас поблизу трійливих рослин. Дитина любить зірвати листок, а нераз і вкусити його. Тому треба пам'ятати, що олеандр і вістерія є трійливі.

Недавно тому почали виробляти аспіринну для дітей у спеціальному опакуванні. Цей лік має тільки 1¼ гр у відрізненні до аспірини для дорослих, що має 5 гр. Отже й коли трапиться, що дитина ликне більше таблеток, то воно їй не зашкодить.

Жінки краще чують! Таке ствердження поставив у своїх дослідах університет Міннесоти. Причиною може бути те, що чоловіки більше виставлені на гук у війську чи під час навчання. Але не є виключеним, що слухові мускули у жінок сильніші.

- Ukrainian Woman -

SOCIAL SERVICE BUREAU

The Ukrainian National Women's League has always shown great understanding for the needs and problems of its members. From the very beginning there have been social service volunteers in each Branch who were primarily responsible for visiting sick members and helping those in need.

With the growth of the organization the needs of the membership became greater. Many elderly UNWLA members were left without family attention. Most of them knew little English. They had difficulty in communicating with doctors, and they were unfamiliar with their responsibilities and their privileges under law. They did not know where to turn for help.

In order to help these elderly members and other senior citizens of the Ukrainian community the United Ukrainian American Relief Committee in Philadelphia established a Social Service Bureau. The Bureau is headed by Mrs. Helen Lototsky, Honorary UNWLA President, whose many years of experience in meeting and dealing with people has given her excellent qualifications for the position.

The Bureau, opened in May, 1966, has been in operation for one year. During this time almost 100 cases have been recorded in its files. Some of the cases were relatively easy to take care of — others, more complicated, required longer periods of time to solve.

Most of the cases deal with pension problems and government relief. Quite a few have to do with hospitalization and sick care. There are also cases of separation and divorce and child custody. Not infrequently cases dealing with education, scholarships, and the like come up for consideration.

The Social Welfare Bureau of

Folk Art Is Worth Learning About

The recent opening of the Folk Art Museum in New York City focused the attention of our entire community on the various forms of Ukrainian folk art. The well planned opening of the Museum also attracted many American art enthusiasts.

Folk art has something to offer for everyone, regardless of the fact whether he is Ukrainian, American, or of some other nationality. It appeals to the esthetic taste of everyone. Therefore, we should never underestimate the popularity and attraction of such exhibits. We are already familiar with public demonstrations of the art of Easter egg decorating, folk fashion shows, and various embroidery projects so popular with our UNWLA Branches. The popu-

larity and frequency of these exhibits and projects, however, warrants a word of warning. In "Our Life" (no. 4, 1967) Mrs. Daria Boychuk of Detroit writes that she is upset by the increasing misuse of Ukrainian folk art. As an example, she describes the Easter egg demonstrations presented during Easter in various department stores throughout the country. The women in charge are experts in the field of Ukrainian folk art. The exhibitions, however, attract many enthusiasts who attempt to copy the designs and later sell them as examples of Ukrainian art. Very often these "pysanky" are quite inferior to the originals from which they were copied and are hardly qualified to represent the beautiful Ukrainian Easter eggs.

the UUARC has proved itself a very valuable addition to the Ukrainian community. The increased volume of work necessitated the establishment of a Voluntary Aid Group, comprised of several women from the individual UNWLA Branches who assist Mrs. Lototsky in dealing with the less complicated cases. These women take care of such matters as accompanying the sick to hospitals, doctors' and government offices, and serve as interpreters and translators for those who are not proficient in the English language.

Through the Social Welfare Bureau the UNWLA has opened a new chapter in its history of community work and co-operation on the local level. In future issues of our magazine we will continue to inform our readers of the work and progress of the Bureau.

It is difficult to do away with such forms of misrepresentation. But we can learn to differentiate between good and inferior designs and we should share this knowledge with our less knowledgeable friends and acquaintances.

Mrs. Boychuk's note of advice should prove sufficient for all those who care about preserving the purity of Ukrainian folk art and the artistry developed so skillfully and lovingly by our ancestors. It is not enough to know the art of Easter egg decorating. We should also strive to learn the history of the Ukrainian Easter eggs and to recognize and differentiate their designs.

This is equally true of other forms of Ukrainian folk art. Our embroidery, ceramics, and folk costumes are our heritage, a heritage we should know and treasure. At present we have an extensive amount of literature

From the Preview Reception on April 7, 1967: 1st row: Dr. G. Spofford, Mrs. R. Leyden, Mrs. S. Dzus, Mr. T. Dzus, Mrs. Lototsky, Mrs. J. Simutis, Dr. M. Preminger, Miss I. Mahadevan, Mrs. O. Gulbis. 2nd row: Mrs. C. Teodoru, Mrs. V. Checheta, Mrs. M. Ranky, Miss D. Barko, Mrs. V. Kerjan, Mrs. J. Kurman, Mrs. Dushnyck, Miss R. Pryma, Mrs. W. McGaughey, Mrs. Pushkar, Mrs. Lesawyer, Mrs. Rak, Mrs. Burachynska, Mrs. G. Zilio-nis, Mrs. I. Pryma, Mrs. I. Padoch, Mrs. H. Ozolins, Mrs. E. Schauffler, Mrs. E. Tsomaia and Mrs. O. Hrabowenska.

Opening of Ukrainian Folk Art Museum

By Mary Dushnyck

On Friday evening, April 7, a preview showing of the Museum was held for American and ethnic women's organization leaders and UNWLA representatives, from N. Y., N. J. and Pennsylvania. In her opening remarks, Mrs. Pushkar warmly welcomed the guests and introduced Mrs. Dushnyck, program commentator, who presented the American and ethnic guests, among whom were Mrs. Louis Robbins, President of National Council of Women of U. S., Mrs. W. Hantel-Weiss, Cultural Attache of the German Consulate General in NYC, Dr. Marion Preminger, Consul General of Gabon, Mrs. Janina Simutis, wife of the Lithuanian Consul in NYC, Miss Indira Mahadevan, social worker from India who is studying for her Ph.D. at the

on the subject in both Ukrainian and English, and now we also have a Folk Art Museum. The information is there at our fingertips — we need only take the time and effort to learn it.

Only after we become truly knowledgeable in the various forms of our folk art can we satisfactorily acquaint the American public with it. The matter is too important to overlook. Let us give it some time and attention.

Univ. of Pittsburgh, Mrs. R. Leyden, American Cancer Society, and Mrs. M. Detar, (Yugoslavian), president of the Council of European Women in Exile, and representatives of American, Rumanian, Hungarian, Lithuanian, Estonian, Latvian and Georgian organizations. Mrs. Lidia Burachynska, editor of OUR LIFE, was also present.

Mr. Dzus greeted the ladies and thanked all those whose efforts had made the Museum opening possible. Mrs. Helen Lototsky, Honorary President of the UNWLA, asked, "Did you ever have a dream with a nickel in your pocket?" and proceeded to relate the UNWLA's efforts to have an ethnographic Ukrainian folk art collection and the fulfillment of the dream with the late Mr. Wm. Dzus offering the UNWLA several rooms for a museum in the imposing Institute building on New York's Fifth Avenue and 79th Street.

A musical program was presented for the guests. Mary Lesawyer, soprano, formerly with the NYC Center Opera Co., sang 2 folk songs and an aria, accompanied by Olga Dmytriw — Stepovy's "Za Dumoyu Duma" and Lysenko's "Sadok Vyshneviy" (both based on Shevchenko poems) and Mariltsia's aria from Lysenko's "Taras Bulba," based

on Hohol's prose. Mrs. Lesawyer was attired in a folk costume of the Borschiv region.

Roma Pryma, international ballet interpretive dancer and choreographer, performed two dances — "Ikon," based on Byzantine mosaic ikons combined in fluid prayer dance movements, set to Barvinsky's "Chorale" music, and "Vesela Svakha," a stylized folk number danced to Moussorgsky's "Hopak" music. For the "Ikons" dance Miss Pryma wore an elaborate costume created for her by Mme. Karinska and copied from the 10th century Byzantine era, and for the gay hopak a Ukrainian peasant costume.

Maria Cisyk, a young pianist soon to graduate from the Juilliard School of Music where she is studying under 3 scholarships, teaches piano and appears as soloist and accompanist. Miss Cisyk played the first movement from "The Shevchenko Suite" by Lyatushynsky and Choume by Yakimenko, based on the folk song, "I Shumyt i Hude." She was attired in a gown with Ukrainian embroidery.

The guests were then taken upstairs to view the Museum. During the tour Mr. Dzus presented Mrs. Robbins with a copy of Lesya Ukrainka's "Spirit of Flame." After touring the Mu-

seum and watching a pysanka demonstration by Olenka, Ksenia and Christine Hordynsky, the guests were served punch, borscht and other Ukrainian food, which they praised highly.

A book exhibit was held on both days by Mrs. Natalia Chaplenko, UNWLA Cultural Chairman. Also books, pamphlets, embroidery designs, etc. were exhibited in the Museum. Leaflets about the Museum in Ukrainian and English were handed the guests as they signed a Visitor's Book.

On Thursday, April 6, a press conference took place, attended by reporters from several papers, among them American, Lithuanian, Hungarian, Latin American and Ukrainian (U. S. and Canada) and a representative of a radio station, who had all received a press release sent out by Mrs. Dushnyck, who conducted the conference and outlined the background of the Museum. Mrs. Padoch led the reporters on a Museum tour and explained the artifacts to them.

Articles about the Museum opening appeared in the N. Y. Times, World Journal Tribune, N. Y. Daily News, Long Island Press and Star-Journal, etc., while Radio Liberty beamed the news to Ukraine. Voice of America carried the news, too, as did several NYC radio stations. Inquiries continue from the news media which received the press release, while the public, having read or heard the news, is coming in to view the Museum. The Ukrainian press is also giving excellent coverage to the Museum opening.

Mrs. Maria Rzepecky headed a committee which arranged the Museum opening in which the NY area UNWLA branches cooperated.

With the continued cooperation of the UNWLA membership and the UIA, the Ukrainian Folk Art Museum can become a cultural landmark in New York City, the cultural capital of the world. This will be possible, especially, with the dedicated efforts of the Board of Directors of the Museum — Mr. Dzus,

Mrs. M. Robbins with "Spirit of Flame" book presented her by Mr. Dzus at opening of Folk Art Museum. Mrs. S. Pushkar and Mrs. M. Dushnyck witnessed the presentation.

Mrs. Pushkar and Mrs. Hordynsky, its talented art director, as well as the members of the Board, Mrs. Rzepecky, Mrs. Halyna Hoshowsky, Mrs. Stella Dzus, Mrs. Kochan and Mrs. Petriwsky — to whom we all owe a vote of thanks.

The present Museum is but the beginning of the permanent Ukrainian Folk Art Museum in NYC; the UIA plans to eventually make more rooms available for the scores, thus realizing a two-fold purpose — to preserve for the American-born Ukrainian generations the cultural heritage of their forefathers, and secondly, to acquaint more Americans with Ukrainian culture, thus insuring its recognition and acceptance in the mainstream of America's cultural pattern.

In Memory

of the late Virginia J. Szluk, our dear member, a contribution to the Press Fund of "Our Life" Lesya Ukrainka UNWLA Branch 37 Detroit, Mich.

In Memory

of the late Virginia J. Szluk, a dear friend and member of UNWLA Branch 37, a contribution to the Press Fund of "Our Life" from

Dr. and Mrs. H. Ted Slaby

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

НАШИМ ДІТЯМ

Олена Цегельська

Подарунок для мами

Відомо нам, що Неля дуже любить перебувати у своєму квітнику, а Аня любить також і інші розваги. І от сьогодні прибігла до Нелі з проханням:

— Так гарно, Нелю, ходім до парку погратись! На це Неля з охотою:

— Добре, я лиш у мами дозволу попрошу. — І побігла. За хвилину вийшла до Ані сумна.

— А що? — питає Аня.

— Мама не дозволяє...

— А чому, Нелю?

— Не хоче, щоб так було, як останнім разом.

— А що ж то такого було? — питається Аня. — Я вже забула.

— Ти забула, але мама добре пам'ятає. Бо сказала — як вам, таким великим дівчаткам не соромно було в парку котитись з великого горба по траві? А я пригадала їй, що ми ще недавно спустились із цього горба на наших санчатах. Це наш горб!

— Так, по білому сніжку можна, але не тепер, у посуху, коли на траві повно сажі й пилюки! Додому ви прийшли замурзані, зіпрілі, з наїженим волоссям, а одяг і білля все зелене — ні я, ні Ані мама не могли цього відчистити. А виглядали, як дві баби-Яги! Тільки поставити вас було як опудала в городі, щоб горобців лякати. — А далі мама каже: та ж і трава хоче рости, красуватись, а від того, як ви по ній товчетесь, трава в'яне, жовкне. Отже сьогодні пограйтесь біля дому, щоб собі це зятямити на майбутнє.

Засумували дівчатка, мовчать. Та по хвилині Неля всміхнулась:

— Пожди хвилину! — і побігла до мами. Коли повернулась, уже була весела.

— Ідемо, Аню! Ти знаєш, ми забули, що сьогодні нам треба бути в панни Марійки. І мама дозволила.

Цікаво знати, що вони мали за діло до неї. Ще було досить холодно, коли панна Марійка закликала їх до себе на нараду. Закінчилось воно тим, що дівчатка мають тепер частіше приходити до неї, а вона буде їх учити, як можна виплекати гарну квітку.

Коли прийшли перший раз, вона завела їх у пивницю, де побачили скриньки з розсадою й вазонки. На лавці лежало щось немов велика дошка, а на ній була купа землі. Дівчатка цікаво розглядалися. Тоді панна Марійка наказала:

— Позакасуйте рукави! Тепер мішайте добре цю землю руками! Вибирайте з неї дрібні камінчики!

І от вони мішають землю, а панна Марійка все щось додає — то лопатку піску, то знов щось біле, наче крейда. Коли вже все добре перемішали, подала їм вазонки:

— Запам'ятайте собі котрий котрої! Тепер беріть по жмені землі, кладіть у вазонки і добре вбивайте кулаком.

Серед сміху й радості йде ця робота. Наклали.

— А тепер зробіть посередині землі ямку! — каже панна Марійка й подала кожній невелику цибульку. Казала твердо посадити й прикрити землею. Потім дівчатка підляли вазонки не дуже холодною водою. Скінчили роботу, помили руки.

— А тепер ідіть додому й чекайте, поки я вас знову покличу!

По дорозі Аня дивувалась, як то з такої цибулі може вирости квітка! — Такого дива я ще не бачила! — сказала.

— То побачиш! — засміялась Неля — і то не яканебудь, а гіацинт!

Від того часу панна Марійка часто кликала їх, щоб приходили доглядати за своєю квіткою. Вони

підливали їх, повертали на вікно до сонечка, зрушували землю в вазонку. По якимсь часі з радістю спостерегли, що квітка „зійшла“, себто цибулька випустила зеленій паросток. Що ж то було втіхи і підскоків!

Паросток ріс, кріпшав, зразу внизу випустив листочки, а потім цілий покритися відразу малими мов горошинка бруньками, що все більшали. Аж одного дня з найнижчого пуп'янка отворилась пишна рожева квітка.

— Цвіте, цвіте! — зраділи. — А як пахне!

І не тривало довго, як ціле високе било вкрилося пахучим рожевим квітцям.

— А що тепер буде? — спиталась Аня Нелю. — А вона таємниче: — Побачиш.

Аж у суботу, перед Днем Мами, коли Аня з татком і братами в тайні перед мамою підготовляли подарунки, задзвенів телефон.

— До тебе, Аню, — сказав татко. А це телефон від панни Марійки.

— Сьогодні увечорі принесу тобі твою квітку і схочу її підкущем бузку у вашому городі. Це подарунок для твоєї матері в її День. Забери і схочай добре. А ще — гальо, гальо! Таку квітку передаю також і Нелі...

Аня ще хвилину стоїть із слухавкою в руці, здивована і врадована. Така несподіванка! Добра, кохана панна Марійка!

Яка ж то була радість, коли раненько підійшла з розцвілою квіткою до мами та ще й із побажаннями! Сльози радості появились в її очах, коли мама прочитала прикріплену до вазонку карточку такого змісту:

— Цю квітку власноручно посадила і виплекала для матері на її День її доня Аня під доглядом сусідки Марійки.

Від того часу Аня ще більше полюбила квіти — живі квіти.

Я МАМУ ЛЮБЛЮ

Я маму шаную,
я маму люблю.
Як виросту,
авто хороше куплю.
Зелене, велике, міцне,
таке витривале
і дуже зручне.

Радітиме
рідна матуся моя,
як автом новим
повезу її я.
Бо ми в ту дорогу
збирались давно.

Я добрий водій,
я тримаю стерно.
Мандрівка далека,
мандрівка на славу!
В гостину до діда!
У саму Полтаву!

Л. Гадай

КОТИКУ СІРЕНЬКИЙ

Народня коліскова пісенька

Котику сіренький
Котику біленький
Котику волохатий
Не ходи по хаті,
Не буди дитяти.
Дитя буде спати,
Котик — воркотати.
Ой, на ката — воркота,
На дитину — дрімота.

ВИЙДИ, ВИЙДИ, СОНЕЧКО

Народня пісенька

Вийди, вийди, сонечко,
На дідове полечко,
На бабине зіллячко,
На наше подвір'ячко,
На весняні квіточки,
На маленькі діточки.
Там вони граються,
Тебе дожидаються.

ЧУКИ

Ой чук, чук-чуки!
Їдуть славні козаки
до нас у гостину.
Посадять дитину
на коника, на коня,
хай синочок поганя.

Гопля! Гопля-ля!
Виростає, моє маля!

Г. Чорнибицька

Драбинка

Стоїть у дворі драбинка. На драбинці п'ять шаблів. Ану, порухуємо їх, діти.

На верхній шабель скочив півень. Крилами замахав, голосно заспівав.

Як він заспівав, діти?

На другий шабель стрибнула кішка. Сидить — язичком облизується муркоче.

Як вона муркоче?

А песик на третій шабель стрибнув. Хвостиком по шаблю постукує, на кішку гарчить.

Як він гарчить, діти?

А на четвертій шабель заліз Боря. Сидить — додолу поглядає, ніжками дригає.

Як він ніжками дригає?

А Маруся на нижню шаблину сіла й пісеньку заспівала:

„На драбинці сидимо,
Дзвінко пісню ведемо!“

Як вона співає, діти?

Зненацька... зашумів вітер.

Як він шумить?

Дрібно-дрібно застукотів дощ.

Як він стукотить, діти?

Півень злетів, крилами замахав, під ганок заховався.

І песик туди ж забрався.

Кішка спритно — шмиг, шмиг, у відчинене вікно.

Як вона стрибнула, діти?

А Боря й Маруся сидять, з драбинки злізти не хочуть та плачуть...

Як вони плачуть?

Вийшла на ганок Ніна, малюків з драбини зняла й повела їх. Затупотіли ноженята по ганку.

Як вони затупотіли, діти?

Пішли додому — залишилася драбинка порожня. **Є. Ш.**

Ї Ж А К

Є у мене їжачок,
їжачок сіренький,
Дуже він мильний,
Отакий маленький.
Лиш багато колючок
Має сірий їжачок.
Не даси йому ти їжі —
Колючки він враз наїжить,
Ще й голівку заховає,
Дрібні ніжки підібгає,
Доторкнутися — ніяк,
Коли злиться мій їжак.

П. Кізко

Вісті з Централі

Для вшанування пам'яті нашої письменниці **Наталени Королеви**, що померла 1. липня 1966 р., розсилаємо нашим Окружним Радам доповідь п-ні Наталії Чапленко, культ.-освітньої референтки Гол. Управи. Там зможуть її одержати Відділи, що схочуть присвятити їй святочні сходи. При доповіді є також список творів письменниці.

Для пізнання наших організаційних спромог розсилаємо Відділам доповідь п-ні Лідії Бурачинської п. н. „Членка організації“. Там знайдемо точне окреслення того поняття та всі можливості її прояву в участі, плаченні вкладки та вкладі праці. Доповідь була відчитана на Конференції Референток. Радимо зазнайомити з нею членство СУА на ширших сходах Відділу.

Окружна Рада СУА у Клівленді подарувала нам „писанку“, zorganizувачи **новий молодечий Відділ** у самому місті. Дня 19. березня відбулись основні сходи, що згуртували 12 молодих жінок. Відділ дістав пор. число 12. Це вже є восьмий Відділ, заснований від XIV. Конвенції СУА. Вітаємо цей святочний „прибуток“ і бажаємо сил і успіху в дальшій праці!

Звітні листки ми вислали цього року через Окружні Ради. Прохаємо виповнити їх і передати Управі Окр. Ради, яка перешле їх до Централі. Округи Рочестеру, Нью Йорку і Філадельфії вже переслали їх. З-поміж Відділів, що не належать до Окр. Рад, уже надіслали їх — 16 у Міннеаполісі, 25 у Патакеті, 34 у Коговзі, 75 у Денвері і 77 у Фініксі. Прохаємо й інші виповнити й надіслати до Централі.

Недавно тому Відділи одержали виказки своїх **оплат за 1967 р.** Прохаємо переглянути їх і в I. півроці вирівняти свою вкладку або більшу частину її. Краще зробити це тепер, ніж відкладати на осінь. Наші вкладки є підставою бюджету Централі СУА.

Екзекутива СУА

Знов маємо гарний доказ впорядкованості: округа Рочестеру прислала списки новоприєднаних членок навіть перед реченцем. Щиро дякуємо!

Усі Відділи округи виказують приріст членства. Найбільше має їх новостворений 46 Відділ СУА. Всіх нових членок вітаємо в нашій організованій сім'ї!

9 ВІДДІЛ СУА, БІНГЕМТОН, Н. Й.:

Віра Висо
Ольга Галич
Оксана Здеб
Стася Жизномирська
Ірина Іванонько
Мальвіна Коропей
Христина Притула
Стефанія Сабат
Анна Солецька

46 ВІДДІЛ СУА, РОЧЕСТЕР, Н. Й.:

Таня Баб'юк
Уляна Баб'юк
Таня Гарбар
Надія Гринчишин
Тамара Гуран
Маруся Грабовська
Йосипа Гуран
Стефанія Джус
Дарія Зозуляк
Слава Коба
Уляна Крижанівська
Павлина Климочко
Зеновія Кужіль
Оксана Кулик
Катерина Кулін
Ірина Лужецька

Параня Міллер
Надія Ніновська
Параня Новосільська
Леся Павлович
Стефанія Павлович
Текля Родак
Анна Свантон
Алла Хомич
Лариса Харамбура
Лідія Хом'як
Анна Филип
Оксана Час
Світлана Чорнобіль
Надія Чолан
Люба Шмігель
Оксана Якимішин

47 ВІДДІЛ СУА, РОЧЕСТЕР, Н. Й.:

Зіна Озарук
Ізабеля Омецінська

57 ВІДДІЛ СУА, ЮТИКА, Н. Й.:

Марія Нейпорання
Ірина Рабій
Анна Семеняк

68 ВІДДІЛ СУА, СИРАКУЗИ, Н. Й.:

Галина Салій
Кляра Шпічка

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НА ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

Фонд Наглої Потреби створено при Відділах для потреб місцевої сусп. опіки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії Салук-Габла, що померла 5. грудня 1966 р. у Празі, складаємо 15 дол. на Фонд Наглої Потреби 28 Відділу СУА. Д-р Б. і О. Панчуки

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу громадянки-патріотки бл. п. Михайлини Букачевської зложили на Фонд Наглої Потреби 28 Відділу СУА: 15 дол. М. Б. Турко, по 10 дол. І. Р. Качмарські, О. Т. Грищай, по 5 дол. А. С. Леуш, О. Парубчак, Я. Гусар, Е. Колодій, О. В. Гнатик. Збірку перевела п-ні Ольга Гнатик, референтка сусп опіки 28 Відділу СУА.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Про куток порад

Чому немає в Нашому Житті „кутка порад“, що давав би відповіді чи поради в різних життєвих проблемах наших читачок? Такі рубрики мають усі американські часописи й користуються великим успіхом. Це дуже придалося б нашим передплатницям.

Читачка із стейту Нью Джерсі

Вже давніше доходили до нас такі домагання і ми вже пригадуємось над тим. Маємо дуже мало місця в журналі, а згідно з ухвалою Конвенції ми повинні урухомити наперед сторінку для підлітків. Але треба сподіватись, що нам удасться провести одне й друге. Ред.

НЮАРК, Н. ДЖ.

З діяльності Окружної Ради СУА

Рік 1966 можна зачислити до дуже успішних в історії Окружної Ради СУА в Ньюарку, де головою є п-ні Ірина Левицька. Праця була многогранною і всі референтки вив'язались із своїх завдань задовільно.

За цей рік організовано три **Дитячі Світлички** (Пассейк, Ньюарк і Елизабет), що гарно розвиваються, завдяки розумінню батьків і співпраці місцевого членства СУА. І діти, і батьки є дуже задоволені.

Постав новий Відділ СУА в Ньюарку, що його організовано з молодих, тут народжених, англомовних українців.

Дня 3. червня 1966 р. відбувся **Виховний Семінар**, у якому доповідали п-ні Е. Гойдиш „Дім і національне виховання“, та п-на Л. Храплива „Література для дітей“. Цей Семінар зібрав велику кількість членства СУА, а головню бачилось дуже багато молодих жінок, які інтересува-

лись усіми питаннями, що були обговорювані на цім вечорі і забирали голос у дискусії.

Імпрезова референтка п-ні Хруцька організувала прогульку кораблем до Вест-Пойнт-у, 19. червня 1966 р. Багато членок провело гарно час серед чудової гірської природи.

Крім організаційної праці на своїм терені, дала Окружна Рада три вдалі імпрези. Першою було — **Свято Жінки-Героїні**, про що вже давніше була згадка на цьому місці. Другою великої ваги імпрезою був 20. листопада **Показ Історичних Строїв** 64 Відділу СУА. Імпрезу відкрила голова п-ні Ірина Левицька і попросила до слова п-ні А. Книш, голову 64 Відділу СУА. У своєму змістовному рефераті п-ні Книш подала нам розв'язок і значення нашої давньої ноші, яка в нічому не уступає, а може й перевищує під оглядом естетики, одяг народів минулих віків. Тому, що про ці костюми писали й оцінювали знавці, мені прийдеється лиш коротко

про ці згадати. Всі строї вражали присутніх своєю красою і кожду молоденьку модельку обдаровували щирими оплесками. Додати до того незвичайно ефектовне заповідання у виконанні пань О. Кириченко-Шуган і Роми Шуган, танки Тані Лютик, у супроводі чудових мелодій у виконанні проф. Б. Перфецького.

Вечір цей був насолодою для душі і належитьсь велике признання 64 Відділові СУА, що при допомозі наших мистців дав нам рідкісну й високої вартости імпрезу.

Зорганізувати, одначе, такий вечір, коштує теж багато зусиль і праці. Це завдання взяла на себе і виконала молода й енергійна імпрезова референтка п-ні Ірина Кіндрачук. Під її проводом і при помочі інших членок Окружної Ради та сусідніх Відділів, Вечір вийшов успішно під моральним і матеріальним оглядом. Багато пишетьсь — де наша молодь? Вона була на цій імпрезі. Батьки привели своїх дітей, було багато академічної молоді, але аж серце раділо, коли з недалекого Пассейку 42 учнів школи українознавства організовано ввійшли на залю, під проводом довголітньої директорки цієї школи п-ні Стефанії Квасовської. Це й був моральний успіх. А матеріальний — по береги виповнена зала.

Закінчила цей вечір голова п-ні І. Левицька, представляючи і дякуючи всім виконавцям та ініціаторам по-іменно. Місцевий 86 Відділ СУА подбав за смачний і обильний буфет, що ним угощав гостей із Нью Йорку, своїх членів і гостей.

Останньою імпрезою, що відбулась 26. лютого 1966 р., був **Літературний Вечір** під гаслом „Пізнаймо творчість наших письменниць“. Участь брали письменниці: Л. Коваленко-Івченко, Д. Ярославська, Л. Храплива, Л. Коленська.

Свято відкрила і привітала письменниць та гостей голова п-ні Ірина Левицька і передала провід Вечора в руки п-ні Кардашинець, членки 70 Відділу СУА в Пассейку, що вив'язалася дуже успішно зі свого завдання. В короткім слові представила значення книжки для духового життя людини, головню в теперішнім матеріальнім світі. Культ.-освітня референтка Гол. Управи п-ні Н. Чапленко вичислила всіх письменниць і їх твори в рр. 1962-65. Загальний реферат,

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Ізи Дольницької, що померла у Відні, складаю 5 дол. на передплату для бабусі
Олена Залізник

В ПАМ'ЯТЬ моєї дорогої матері Марії з Троянів Яворської жертвою 25 дол. на фонд „Мати й Дитина“
Олександра Копач

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Михайлини Букачевської складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“
Ганна Ратич

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Лідії Чубатої складаємо 5 дол. на фонд Бабусі
**Олена й Роман Кочержуки
Денвер**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Стефанії Тарчанин складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“
Ярослава Цегельська, Парма

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. о. Павла Шиманського складаю 5.00 дол. на пресовий фонд Н. Ж.
Орися Марків, Нью Гейвен

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Юлії Зубрицької складає 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“
Марія Холєвчук, Рочестер

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжі могили бл. п. Олександри Ставничої і бл. п. Любки Петрик складаємо 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“
Марія і Володимир Білозори

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Теодора Стасіцького складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.
Анна Дерезицька

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Амалії Рубель складають 60 дол. на фонд „Мати й Дитина“
**О. і М. Мінчак
М. Княжинська
Т. і Р. Левицькі
Х. і Ю. Масюк
О. і Т. Козбур
М. і О. Турчин**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Ольги Кашубинської складають 15 дол. на Український Католический фонд у Римі
Марія і проф. Юрій Кордуби

Окружна Рада СУА в Ньюарку, Н. Дж., в рр. 1966-67

Сидять від ліва до права: пп. Софія Андрушків, Марія Химниць, Катерина Кузьма, Ірена Левицька, голова, Анна Настюк, Ольга Муссаковська, Ольга Салук. — Стоять від ліва до права: пп. Дарія Зелік, Анна Твардовська, Дарія Орхівська, Франия Стек, Катерина Бук, Ірина Кіндрачук, Ольга Гнатик, Ольга Хруцька, Пелагія Кучкуда, Марія Герус.

UNWLA Regional Council in Newark, N. J.

дуже гарно опрацьований, виголосила п-ні І. Шраменко, членка 70 Відділу СУА в Пассейку. Відома на нашій сцені п-ні І. Кононів віддеклямувала декілька поезій наших молодших письменниць.

Другою частиною Вечора було читання творів письменниць. П-ні Кардашинець коротко подавала життєписи і гворчість кожної зокрема, а письменниці читали уривки з друкованих і недрукованих своїх творів. Вечір був дуже вдалою, культурною імпрезою, а що зацікавлення ним було велике, свідчило велике число вибраного громадянства. До успіху Вечора причинилась теж гарно прибрана зала й естетично накриті столи, що зараз при вході викликало святочний і приємний настрій. Треба признати великі заслуги і працю, що її вложили в організування цього Вечора культ.-освітні й імпрезові референтки в особах пп. Герус, Хруцької і Кіндрачук.

Закінчився Вечір чаєм і солодким, що дав нагоду громадянству пізнати ближче і поговорити з нашими письменницями та взяти автографи на закуплених книжках.

Пресова референтка Окр. Ради

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 1 Відділу СУА

Дата: 11. грудня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні М. Головей молитвою у привності 30 членок.

Президія: п-ні Катерина Пелешок, голова, п-ні М. Лозинська, секретарка.

Проткол із попередніх річних зборів відчитала п-ні М. Лозинська.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Головей, голова, п-ні О. Сливка, місто-голова, п-ні Л. Гой, рек. секретарка, п-ні Н. Когут, кор. секретарка, п-ні А. Кумфорт, касієрка і референтки: п-ні С. Рудик організаційна, п-ні Н. Хоманчук культурно-освітня, п-ні А. Сливка імпрезова, п-ні М. Андрушків виховна, п-ні А. Баран сусп. опіки, п-ні М. Лозинська пресова, п-ні К. Папуга господарська.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начислює 63 членки, в тому 40 передплатниць Нашого Життя. У звітному часі приднано 8 передплатниць. Відбулося 10 ширших сходин та 4 засідання Управи. Відділ вислав представниць на різні громадські імпрези та брав

участь у починах Окр. Ради і Відділів. Улаштував 45-літній ювілей Відділу та вшанування п-ні К. Пелешок, почесної голови.

б) **Культ.-освітня:** Відділ улаштував Запусти, святочні сходини в пошану Жінки-Героїні і Т. Шевченка, День Матері. На ширших сходинах були виголошені доповіді, що їх приготувала культ.осв. референтка.

в) **Виховна:** У Дні Матері брали участь діти членок, а до виступів підготовляла їх виховна референтка. Вона також провсдила колядою Відділу.

г) **Сусп. опіка:** Вислано двоє дітей на оселі Пласту і СУМА. Також відвідувано хворих членок та їх родини. Висилка писанок українським вооякам у В'єтнамі знайшла відгук не тільки у членок СУА, але й між громадянством. Хворим та вбогим уділено пожертви. Відділ утримує бабусю в Німеччині. Цією ділянкою займалась не тільки референтка, але також почесна голова Відділу п-ні К. Пелешок.

г) **Господарська:** Всі імпрези Відділу були засоблені в смачний буфет, а також на ширших сходинах Відділу подавано чай і солодке.

д) Імпредова: Відділ улаштував прийняття для членок з нагоди вінчання дітей наших членок пп. Анни Баран і Олі Сливки. Це було дуже милим відзначенням родинної події.

е) Фінансова: Відділ мав 1,708.42 дол. приходу і 1,466.40 дол. витрат.

Контр. Комісія в особах п-ні С. Лешко, голови та пп. Книш і Сироти, членок, ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Головей, голова, п-ні Ольга Сливка, містоголова, п-ні Л. Гой, рек. секретарка, п-ні Н. Когут, кор. секретарка, п-ні С. Гуменюк, касієрка. Референтками стали — п-ні С. Рудик організаційною, п-ні М. Баран культ.-освітньою, п-ні А. Сливка імпредовою, п-ні М. Андрушків виховною, п-ні А. Баран сусп. опіки, п-ні П. Смеречинська пресовою, п-ні К. Палуга господарською. Делегатка до Об'єднаного Комітету п-ні К. Пелешок. Делегатки до Окр. Ради СУА пп. Л. Котлярчук і М. Савицька.

Контр. Комісія: п-ні С. Лешко, голова п-ні А. Кумфорт, членка, а пп. М. Книш і М. Мотиль заступниці.

На внесок предсідниці п-ні К. Пелешок збори найменували та затвердили п-ні Іваншу Бенцаль почесною членкою Відділу за її заслуги для організації.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. Перед тим намітила плян праці на черговий рік.

Марія Зубрицька
пресова референтка

АКРОН, ОГАЙО

Родинна Зустріч 7 Відділу СУА

Дня 5. лютого ц. р. з нагоди заступів наш Відділ улаштував Зустріч своїх членок із родинами та запрошеними гістьми, що є прихильниками нашого Відділу. Метою тієї Зустрічі було — тісніше зблизити з собою членок та прив'язати до нас нашу молодь. Думали також заохотити тих усіх, що ще не є в рядах нашої організації. Вечір відкрила п-ні Параскева Когут, культ.-освітня референтка, привітавши гостей і членок. По молитві гості засіли до спільної вечері. Потім голова Відділу п-ні Уляна Білецька виголосила промову про цілі Союзу Українок Америки,

звернувшись до матерів із закликом, щоб дали кожній дитині українське серце та розказала про наші запустні звичаї, як їх обходили на рідних землях. На закінчення доповіді звернувшись до всіх тих, що ще не належать до СУА, щоб включились у цю велику організовану сім'ю. Зчерги говорила п-ні П. Когут, вияснила, як Відділ срудує грошми, на що призначає свої фонди й пожертви. З її слів виходило, як кожна Союзянка повинна гордитись своєю приналежністю до СУА.

Вечір продовжувався в прийнятній атмосфері. Старші гуторили, а молодь весело забавлялась при танцях.

І справді! Того вечора придбали ми п'ять нових членок.

Нераз і продовж цілого року не можна стільки притягнути, як це вдалось одного запустного вечора.

Антоніна Кулик

МІННЕАПОЛІС-СТ. ПОЛ, МІНН.

Виставка укр. нар. мистецтва

Дня 5. лютого ц. р., заходом 16 Відділу СУА, в аудиторії школи при укр. церкві св. Константина відбулася виставка українського народнього мистецтва.

Дбайливо і зі смаком розміщені експонати (понад 500) грали кольорами чудових узорів, приманювали і зацікавлювали відвідувачів. Хоча на дворі гуляла сніговія, виставку відвідало понад 200 осіб. Треба признати, що наші Союзянки щиро трудилися для влаштування цієї виставки і дали великий вклад прекрасних вишивок, використаних у різних практичних і вибагливих моделях, цікаві зразки майстерно виконаних експонатів різьби та кераміки.

Душею того дня була голова Відділу п-ні Мирослава Петришак, що від раннього ранку до пізнього вечора була вповні віддана справі виставки. Сама була зодягнена в чудовий стилевий гуцульський сардак, із білого „битого“ сукна, пошитий ще... у Львові, і виглядала, наче жива писанка!

Мило було нам бачити на нашій імірезі п-ні Олену Карп'як-Бенцаль, що по довшій відсутності внесла надію на дальшу співпрацю з нами, та збагатила нашу виставку великим числом дуже гарних експонатів (57). Заслужують на увагу: трипільська

ваза, вишивана полуботківським узором ікона Богоматері з Дитятком із 18-го стол., нагороджена в 1962 р. на одній з американських виставок у Міннеаполісі, і лялька, величини дворічної дитини, зодягнена в дбайливо пошитий народній стрій, теж нагороджена в 1966 р. на стейтовій виставці Міннесоти.

Були на виставці високовартісні, старовинні речі п-ні Марії Процай, гідні приміщення в музею, а саме: случський і сокальський пояси, буковинська сорочка, плахта і полтавський килим та інше; майстерно вишиті і прекрасно розміщені взори на суконці, пляжовому плаші, купелевім костюмі та піжами п-ні Олі Таратули; рушник із гарним узором з 17-го сторіччя п-ні Софії Дмитренко; килимчик ручної роботи з повіту Бучач п-ні І. Луців; гарні завіски на вікна й двері, вишиті низом, п-ні М. Паньків.

Учасницями виставки, крім вище виміненних, були пп.: Н. Дорошак, М. Мандибур, М. Підгайна, В. Крамарчук, Н. Іванок і Л. Кучварська — учениці вишивкарського курсу п-ні Лени Карп'як-Бенцаль, М. Павляшин, Д. Бушак, В. Тарашук, О. Король, О. Березюк, Н. Колодницька, І. Плявак, С. Покотило, Н. Микуляк, І. Микуляк, М. Дудар, О. Романовська, С. Тисовська (гарна цікава кераміка на зразок трипільської, власної роботи), О. Гамота (дуже гарні подушки з килимовими мотивами), Е. Остап'юк (гідні уваги вишивки), К. Гуцал, Н. Дмитришин і М. Петришак. Всі експонати, що були власністю цих пань, були цікаві, гарні й гідні уваги.

Великою несподіванкою була вистава образів проф. Т. Петришака, що „лісом“ виростала перед очима відвідувача в міру, як підходив по сходах до виставової залі. Не буду гворити про мистецькі вальори картин, про те певне заговорить хтось інший, але слід відмітити, що композиційно вони цікаві, теплі й рідні — мальовані під настроєм, що відзеркалює велику тугу автора за Батьківщиною... Тематика — всеукраїнська. Є там ідилія і побут нашого села (дуже настроєві: „Ранок на селі“, „Співають, ідучи дівчата“). Є баталістика, що відтворює важливі моменти нашого славного минулого, „Четвертий універсал“, „Хмельницький під Корсунем“, „Бої за Львів“,

Учасниці виставки 16 Відділу СУА в Міннеаполісі, Мінн.

Сидять зліва до права: пп. Марія Паньків, Марія Процай, Ольга Таратула, Катерина Гуцал, Мирослава Петришак, голова, Олена Бенцаль-Карп'як, Ольга Луцик, Софія Покотило, Ніна Микуляк. — Стоять зліва на право: пп. Люба Паньків, Ірина Плювак, Марія Мандибул, Євфросина Остап'юк, Одарка Король, Анна Михайльонка, Марія Крамарчук, Володимира Таращук, Олена Романовська, Анна Крамарчук, Мирослава Тучапєць, Марія Павлишин, Ольга Амброзяк.

„Гей, там то йдуть Стрільці Січовії... картини на тему визвольних змагань та інші. Широ дякуємо п. Т. Петришаків за те, що збагатив нашу виставку і вніс на наш терен щось нового.

Дякуємо теж Союзнякам, що не тільки радо служили своїм трудом біля влаштування виставки, але й пишним добром солодкого буфету. Атмосфера була своєрідна й оживлена. Відвідувачі були зацікавлені та вдоволені.

Ольга Луцик
культ.-осв. реф.

БРУКЛИН, Н. Й.

Річні збори 21 Відділу СУА

Дата: 18. грудня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Катерина Баран молитвою і привітала привітаних.

Президія: п-ні Я. Зарицька, голова, п-ні Марія Бартусевич, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Катерина Баран, голова, й усі референтки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 7 ширших сходин. На Конгрес у Тегерані Відділ пожертвував 25 дол.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Відділ улаштував Свячене й бінго. У Різдвяному часі членки ходили з колядою і заколядували 502 дол. На Катедру Українознавства Відділ по-

жертвував 100 дол., на Семінарію у Стемфорді 100 дол., на Укр. Католический Університет 100 дол.

в) Сусп. опіка: Референтки відвідували хворих і немічних жінок. Гроші з коляди зложено на новозбудовану школу при парохії Св. Духа. Дальші пожертви: на Сиротинець 10 дол., на Червоний Хрест 10 дол.

Контр. Комісія: Голова поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Зозуля, голова, п-ні Марія Стефанишин, місто голова, п-ні Марія Бартусевич, рек. секретарка, п-ні Анна Цюпа, фін. секретарка, п-ні Ярослава Зарицька, скарбник. Референтками стали — пп. Катерина Лебідь і Анна Заплітна сусп. опіки, п-ні Марія Стефанишин пресою.

Контр. Комісія: пп. Марія Пасковська й Лілі Скібін.

Збори закінчено молитвою. Після зборів відбулося прийняття, що його приготували наші членки. На закінчення відспівано кілька колядок і зібрано 33 дол. до нашої каси.

Марія Стефанишин
пресова референтка

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 22 Відділу СУА

Дата: 24. січня 1967 р.

Збори відкрила голова п-ні Софія Крупка молитвою.

Президія: п-ні Марія Ванджура, голова, п-ні Анна Німчановська, секретарка. Окружну Раду репрезентувала п-ні Оріся Гарасовська.

Звіти Управи зложили — п-ні С. Крупка, голова, пп. Ірина Дурбак і Ярослава Фаріон, секретарки, п-ні Дарія Менцінська, скарбничка, п-ні Марія Семків, фін. референтка і референтки — п-ні Галя Янчишин, організаційна, п-ні Оріся Гарасовська культ.-освітня, п-ні Оля Крехтяк господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Центральною подією року була Зустріч із п-ні Стефанією Пушкар, головою СУА. При Відділі плянується Секція молодих дівчат.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Відділ улаштував ряд імпрез: Великодній ярмарок, Вишивані Вечерниці, Свято Жінки-Героїні, відзначення роковин Івана Франка з доповіддю д-ра О. Бабія, Свячене для членок Відділу з нарисом п-ні О. Гарасовської, відзначення пам'яті письменниці Наталени Королевої з доповіддю п-ні Марії Юзефович. Радієва Колегія під проводом п-ні Люсі Самбірської підготувала 37 радіопередач.

в) Сусп. опіка: Референтка відвідувала хворих членок і не-членок. Відділ опікувався двома бабусями, допомагав школам у Бельгії і Німеч-

чині, потребуючим українським родинам у Німеччині, Аргентині, Польщі, а також і в Україні. Референткою була п-ні Марія Хрептовська.

г) Зв'язки: Референтка репрезентувала наш Відділ на сходинах Іллінойської Федерації Жін. Клюбів 9-го дистрикту та в багатьох інших американських жіночих організаціях, вдержуючи з ними особистий і письмовий зв'язок. П-ні Анна Васильовська виголосила дві доповіді, одну про українські традиційні звичаї та історію України, а другу про писання писанок та їх легенди. Заходами референтури відбулись у Мортон Гол дві мистецькі виставки — малярки Марії Гарасовської-Дачишин та Петра Осташа, скульптора.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні Уляна Терлецька, голова, що подякувала голові Відділу за зразкове ведення, а Управі за успішну співпрацю. На її внесок збори ухвалили абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні Марія Юзефович, голова, п-ні Марія Семків, місто голова, пп. Іванна Дурбак і Іванна Городиська, секретарки, п-ні Дарія Менцінська, касієрка, п-ні Надія Дзидзан, фін. секретарка. До референтур увійшли — до організаційної пп. Галя Янчичин, Ліна Басюк, Орися Гладка, Соломія Кавка, Олена Чуба, Марія Погорецька; до культурно-освітньої — пп. Анна Білинська, Орися Гарасовська, Ольга Гоевич; радієва колегія — пп. Софія Крупка, Люся Самбірська, Іванна Горчинська; до сусп. опіки — пп. Марія Хрептовська, Ангеліна Майка, Анна Леник; до господарської — пп. Анна Німчановська, Марія Гриневич, Ольга Гайдук, Наталія Яворська, Степанія Березецька; до пресової — п-ні Любомира Денисюк.

Контр. Комісія: пп. Софія Крупка, Ольга Крехтяк, Уляна Терлецька та Анна Васильовська.

Збори закінчила нововибрана голова п-ні Юзефович подякою за вибір та заклик до всіх членок, заохочуючи їх до співпраці.

Любомира Денисюк
пресова референтка

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Коляда 38 Відділу СУА

Хоч небагато в нас членок, проте стараємось зберігати наші звичаї та в Різдвяному часі заколядувати.

Цього року був такий великий сніг, що сягав до пояса, а подекуди й півтора метра. То ж не було мови, щоб можна було обійти своїх людей. Тож ми придумали колядувати телефоном. І вдалося! Але не могли вислати грошей, бо чекали на збори. Щойно недавно тому зійшлося нас шість членок і розподілили коляду. З того 28 дол. на УККА, 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а 10 дол. на Наше Життя. Просимо прийняти та про нас згадати!

Анна Наконечна, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Показ писання писанок

Показ писання писанок відбувся в 41 Відділі СУА дня 18. лютого ц. р.

Перепроводила його п-ні М. Мазур, що походить із Стрива, і писанки, які пише — дуже гарні й веселі. П-ні М. Мазур подала присутнім багато цінних вказівок, як стосувати напр. зелену фарбу, як правильно очищувати писанку від воску й т. д.

Присутні провели приємно й корисно пополудне. Кожна, що брала за те, здавалося б, таке трудне діло, не вірила, що понесе додому щоправда не досконалу ще, але на правду гарну писанку.

З показу скористало 6 дорослих і 4 дітей.

П-ні М. Мазур висловлюємо на тому місці щире українське Спасибі!

Присутня

Річні збори 44 Відділу СУА

Дата: 5. березня 1967.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Галина Царинник і привітала представниць Окр. Ради СУА, голову п-ні Л. Дяченко і скарбничку п-ні Є. Новаківську.

Президія: п-ні інж. Лідія Дяченко, голова, п-ні Є. Савчук, секретарка.

Протокол із минулорічних зборів відчитала секретарка п-ні С. Гайдарівська.

Іменем Управи звітували п-ні Галина Царинник, голова, і п-ні М. Стратієнко, скарбничка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 20 членок, ширші сходина відбувались кожного місяця за винятком літніх.

б) Культурно-освітня й імпровіза:

На сходинах Відділу були відчитані доповіді, як д-р Н. Пазуняк про Людмилу Старицьку-Черняхівську. В пам'ять жінок-героїнь замовлено панакхиду в церкві св. Покрови. Дня 14. січня відбувся Маланчин Вечір. За гарно застеленими столами з традиційними свічками засіло понад 120 гостей. Союзняки подавали смачні страви, варені й печені. П-ні Т. Омелюсік додала святочного настрою, удекорувавши залю і ялинку з мистецьким смаком. Були тут і традиційні Маланка і Василь у гарних українських строях. Колядки співав дитячий хор під керівництвом п-ні Лисенко. Збірка на коляду дала 46.20 доларів.

Відділ улаштував поминки після посвячення пам'ятника письменника Т. Осмачкни в Бавнд Бруку. Відділ пожертвував на УВАН 50 дол., а на видання книжки „Зимовий похід“ 15 доларів.

Відділ вислав представницю до новоствореного Гуртка Книголюбів.

в) Сусп. опіка: Референтка п-ні В. Бузань відвідувала хворих дома й у лікарнях, не тільки членок, але самих осіб, що потребували моральної, матеріальної, а нероз і фізичної помочі. На Великдень обдарувала хворих пасками. Крім того організувала в своїй хаті бінго, дохід із якого в сумі 36 дол. передала до каси Відділу. Для придбання фондів Відділ улаштував Базар і льотерію. Членки виконали для Базару шість великих ляльок у народньому строю, інші подарувавши вишивки, клейноти, іграшки, а також домашнє печиво й торти.

Вислід збірки з Маланчиного Вечора Відділ переслав через фонд „Мати й Дитина“ дітям у Німеччині. Відділ постійно опікується бабусею в Німеччині і вислав пакунок з одягом до Польщі. Окрім того дбає про місцеву родину, якій відумерла мати й залишилось 11 дітей.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Олена Сердюк, голова, заявила, що книжки Відділу є в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Галина Царинник, голова, п-ні Лариса Дончук, місто голова, п-ні Софія Гайдарівська, кор. секретарка, п-ні Татяна Горашенко, прот. секретарка, п-ні М.

Драм. Гурток 54 Відділу США у Вілмінгтоні:

Сидять від ліва до права: пп. Василь Петеш, Лада Гусар, Іван Книгиницький. Стоять від ліва: пп. Олена Шатинська, Степан Матвійків, Марія Гавришук, Марія Корженівська, д-р С. Трофименко, Лідія Гарванко, Леся Глинянська.

Dramatic Club in Wilmington, Del.

Стратієнко, скарбничка. Референтками стали — п-ні Галина Царинник організаційною, п-ні Лариса Дончук культ.-освітньою, п-ні Тамара Омельюсік імпрезовою, п-ні Вікт. Бузань сусп. опіки, пп. Христина Ермоленко і Клавдія Гречко господарськими.

Контр. Комісія: пп. Олена Сердюк і Галина Бондаренко.

У своїй промові п-ні Л. Дяченко голова Окр. Ради США, подякувала Управі й усім членкам за проведену працю і теплу атмосферу, що існує у Відділі і великою мірою причинюється до успіху в усіх починах. Радила звернути більшу увагу на працю в культ.-освітній та виховній діялках і побажала ще кращих успіхів у наступному році.

Нову членку п-ні М. Величко, що зголосила своє приступлення, всі привітали оплесками.

Збори закінчено спільною молитвою. За чаєм і кавою з печивом та солодощами членки разом із гістьми ще довго радились над плянами майбутньої праці.

Марія Ганіна

прес. реф. Окр. Ради

ВІЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Веселий Вечір 54 Відділу США

Дорогі Сестрички!

От, як не дописувала, так не дописувала, а тепер завзялась та й раз-по-разу засипаю наш журнал своїми листами. Це так перед загальними зборами, щоб усе було виконане як слід і членки не нарікали, що „їх не пускаю у світ“...

Останнього разу обіцяла, що наш Відділ улаштує **Веселий Вечір** і саме про цей вечір хочу вам написати.

Коли б був не вдався, мовчала б, але що Вечір випав на правду веселий, то напишу коротко, як то він відбувся.

У Вілмінгтоні зібралася групка людей, любителів театру (вони себе так і назвали) і почали читати якісь п'єси, ходити на проби. Руху багато не робили і люди не дуже звертали на це увагу. Аж ось вони заявили, що готові виступити перед ширшою публікою. Наш Відділ США, що має вже свою „марку“, зробив рекламу, приготував залу, зробив буфет, а гурток „Любителів театру“ зайнявся програмою. Ось і вона: 1. Вступ — Марта Трофименко; 2. Веселий монолог — вик. Степан Матвійків; 3. „Інтерв'ю з деб'ютанткою“ — скеч, автор Ніля Стецьків, відограла Марія Корженівська і Леся Глинянська; 4. „Книжко моя, книжко“ — сатира, автор Діма, відограла: Іван Книгиницький, Степан Матвійків, Лідія Гарванко, Марія Гавришук, д-р Святослав Трофименко, Лада Гусар та Василь Петеш.

По скечі „Інтерв'ю з деб'ютанткою“ була перерва — для гостей, щоб могли відвідати буфет, для артистів, щоб мали час змінити декорації.

Вечір удався прекрасно! Аматорський гурток вив'язався напрочуд добре, за що нагороджено їх щирими оплесками й китицею квітів. Найбільшою нагородою для артистів було те, що на правду розвеселили публіку і те, що порівняно їх із правдивим театром у Філадельфії.

Творити театральний гурток у теперішніх умовах нелегко. Кожний актор мусить бути приготований на те, що прийдеться самому і залю

почистити і декорації придбати, і самим їх змінити, і строями журитися, і транспортацією, і всім... Але, при добрій волі й охоті, нема речей неможливих. Аматорський гурток також поставив собі за завдання притягати якнайбільше нашої молоді до співпраці. Вже у першому виступі участь взяли три молоді жінки, які ще ніколи не грали ролі на сцені і з цього вив'язались прегарно.

А публіка? Цей раз заля була заповнена по „вінця... Ще трохи і нам прийшлося би продавати стоячі місця! Видно, що легка комедія все ще популярна серед нашого громадянства і живе слово має ще магічну силу, яка може відтягнути людей навіть від телевізії.

Так то Веселий Вечір 54 Відділу чвінчався повним успіхом.

Л. Гарванко

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Гості 55 Відділу США

Останній рік був для нас багатий у гості. Дня 12. березня ц. р. загощила до нас письменниця Докія Гуменна, що була переїздом у нашому місті. З тієї нагоди Відділ улаштував їй Літературний Вечір.

Вечір відкрила п-ні Ольга Муць, голова Відділу. Привітала численно прибулу публіку і прочитала життєпис письменниці, зладжений для Гуртків Книголюбів. Із черги письменниці відчитала кілька нарисів, повних гумору й сатири. На закінчення Вечора кварталет „Полтавчанки“ проспівав три пісеньки. Тим закінчилась програма милого Вечора. При перекусці з солодким, що її подали Союзянки, письменниця мала змогу залізнятися з присутніми, що живо цікавилися її творчістю.

А недавно тому гостили ми іншу представницю літературного світу. Несподівано на ширші східни завітала поетка Лариса Мурович. Присутні мали нагоду заслухати кілька її віршів у гарному виконанні та запізнатися з їх авторкою.

Гостини визначних жінок у нашому Відділі принесли нам усім незабутні хвилини.

Присутня

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1967

П. Шурдвська

Моя музична освіта

Все почуття десь зникло, залишилася холодна думка, суха, холодна думка... Мабуть, щось подібного повстає в психіці злочинців, з тією різницею, що вони втрачають і контроль над думкою. Однак, не можна сказати, щоб у мене втрапився критерій поміж добром і злом, — зла нікому не бажала б, але й до добра не стало снаги. Просто — все стало байдужим, зокрема до всього, що торкалося мене особисто.

ІІІ.

Тепер на відступі майже тридцяти з лишнім років важко мені схарактеризувати той жахливий стан, — пам'ятаю лиш одне, що то було щось жахливе. Головне, не стало сліз... Ніби в півсвідомості пригадується мені, як гірко плакала сестра, як мужньо тримався батько, і як я ходила і робила все як автомат: казали їсти, — я сідала за стіл і їла те, що мені клали на тарілку. З однаковим успіхом я могла б і не їсти і голоду не почувала б. Хотілося мені весь час ходити, дивлячись під ноги, так як це робив батько в довгих щоденних роздумах при ходженні по кімнаті. Пригадую тільки силу квітів — бузку, що в травні саме був у повному розквіті. Пригадую, що йшли ми довгою дорогою на кладовище, далі — відправа в церкві і, нарешті, сестра підвела мене до домовини, щоб розпрощатися з лубою матусею навкі. І той останній поцілунок не в стані був вивести мене з отупіння, — все бажана сльоза не з'являлася. Чи не подібний стан був у відомого російського композитора Рахманінова після того, коли провалилася його перша симфонія, яку виконала, правда, невдало, оркестра під диригуванням Глазунова? Дослідники творчості цієї видатної людини оповідають, що він перестав показуватися між люди, жив дуже бідно, майже не працював, а композицію залишив на кілька літ. Нарешті, прийшлося йому лікуватися від цього страшного стану.

Довго, дуже довго, важкий стан заціпеніння не залишав мене. Моя добра сестричка піклувалася про мене, справді, як рідна мати; вона залишила мене у себе у Умані на деякий час, намагаючись розважати мене різними способами — то на концерти мене водила, то за допомогою знайомих влаштовувала прогулянки, — але моя байдужність не зникла, і сестру прямо лякала. Нарешті порадившись із батьком, вирішили відправити мене знов до Києва з надією, що в іншому середовищі я прийду до нормального стану, тим більше, що й служба моя вимагала повернення до виконання моїх обов'язків. Тому на кінці шкільного року поїхала я знову до

Києва. Тут праця не давала мені змоги з'осереджуватися на гнітючих думках. Мої співробітніці, спостерігаючи мій психічний стан, теж намагалися мене розважати: то до театру мене тягли, то на концерти купували білети і в своєму товаристві мене на них водили. Цікаво, що і та мила мені музика не впливала на мене так, як колись бувало. Врешті товаришки почали умовляти мене записатись у вищу школу, передбачаючи, що регулярні заняття дадуть інший напрям думок. Але тим часом шкільний рік скінчився, всі роз'їхалися, і я попрямувала до батька на село.

Щоб нас обох трохи розважити, сестра з цілою своєю родиною приїхала до нас на кілька місяців у Посухівку. Хоч стан байдужності мене і далі не залишав, але в гучному оточенні великого гурту сестриних дітей не було часу займатися лиш собою, тим більше, що сестра весь час примушувала мене займатися дітьми, а сама перебрала на себе роль господині. Тут цього ж таки року народилася у сестри дальша дитинка — дівчинка, і ця подія поважно мене зворушила і придала багато праці: треба було і дітей доглядати, і по хазяйству поратися, і родиллі помагати, бодай до того часу, поки приїхала з Умані акушерка.

Тут уперше довелося мені практично ознайомитися з медициною. Акушерка була зовсім молода людина, мало досвідчена, так що при пологах мені треба було їй помагати. Великі страждання сестри викликали у мене пробудження певної енергії. Завдяки тому, що в нашій школі у 8-ій класі ми проходили досить широкий курс гігієни, я могла з певним успіхом виявити свою підготовку в цій галузі на практиці. Трапився момент, коли я могла виявити і свою духапритомність, а саме: під час самого акту пологу, сестра нараз знепритомніла. Дитина могла задушитися. Акушерка розгубилася. Мені впало на думку вляти кілька капель вина сестрі в рот. Плешка стояла поруч на стільці, але коли я кинулася, щоб відчинити рота сестрі, вона заціпила зуби так, що рукою цього зробити не можна було. Я тоді схопила ложку, нею відчинила сестрі рот і, піднявши трошки її голову, влила кілька крапель вина. Сестра спам'яталася і все скінчилося благополучно. Все скоїлося протягом, мабуть, кількох секунд. Акушерка, докінчивши належну їй працю, мене запитала: „Ви медичка?“ — „Ні“, — відповіла я. — „Але у вас є до того здібності“ — додала акушерка.

З цього моменту я поважно стала задумуватися над студіями медицини. Думка вивчати медичні науки й раніш приходила мені в голову. І не диво. Через те, що майже все моє дитинство проходило

при повсякчасних турботах про здоров'я батьків, за безнастанного їх лікування, у мене з'явилося прагнення обізнатися з наукою, що продовжує людське життя, допомагає боротися з хворобами і полегшує страждання від них. Тепер, по смерті дорогої людини, це бажання стало відчуватися ще гостріше. Хотілося пізнати, чому медицина не врятувала моєї мами, хотілося довідатися про те, як можна було б підтримати життя батькові. Тому, не зважаючи на все ще стан байдужности, розум мені підказував, що треба жити далі, треба набувати знання.

Але по приїзді після вакацій до школи, мене чекало несподіване запрошення на нову посаду: диригентка церковного хору училища, що зайняла була місце О. Кошиця, коли він відмовився від диригентської функції ще в 1901 році вслід за закінченням нашого випуску курсу навчання, виходила заміж і залишала Київ. Мені запропоновано вакантне місце диригента в церковному хорі. Це була досить приваблива перспектива. Ця посада значно ліпше оплачувалася. Крім того диригентці належала окрема кімната з піаніном, теж саме повне утримання харчове, ще й до того окрема служниця. До обов'язків диригента належало й ведення практичних лекцій у зразковій школі з ученицями 7-ої класи, за це теж доплачувалося. Одним словом, моя нова посада давала мені майже втричі більший зарібок і значно ліпші умовини життя. Я охоче згодилася, тим більше, що могла працювати в своєму улюбленому фаху і мати до розпорядимості багато більше вільного часу і певну незалежність. Нові умовини життя примусили мене хоч трохи забути за своє горе і принути в працю значно цікавішу для мене, ніж попередня.

Я відразу приступила до реорганізації хору за своїм розсудом і бажанням. Моя попередниця — дуже мила й музикальна дама — не звертала уваги на технічний бік хороших основ, сама під час диригування співала, що заважало їй слідкувати за точністю ритму і нюансуванням, — тільки й того, що своїм голосом підтримувала точність інтонації. Зрештою, наш хор, що складався головним чином з українок, з природними здібностями українців взагалі був дуже чутливий щодо чистоти інтонації. Якщо ж і траплявся в цій сфері гріх з однією партією (чи то через втому співачок, чи з якихсь інших фізіологічних причин), то інші партії відразу пристосовувалися до зміни висоти звуку так, що для публіки майже були непомітні ухили від даної тональності. Це теж одна з позитивних особливостей українських хороших співаків, що її так подивляли чужинці в Українській Республіканській Капелі.

З самого початку я почала відчувати хористок слідкувати за голосом диригента, а замість того привчала їх вслухуватись у звучання належної їм партії і намагалися не виділятися своїм голосом з загального колективу, дбаючи про вирівняність спільного звуку. Далі треба було зміцнити ритміку в хорі, яка була порушена завдяки слабкій диригентській волі попередниці і т. д. і т. п. Це технічне тренування хору завдало мені досить праці, але з огляду на те, що у мене було і залишилося на-

завжди правилом не втомлювати хористок менторськими лекціями, а швидше змагати освіжити роботу влучним жартом чи невеличкими павзами, під час яких можна ввести свого роду „інтермедію“, відхилившись навіть від поточної праці (заграти щось іншого на фортепіяні, нагадати приємне враження з концерту чи театру), втомлена увага хористів трохи відпочине, і можна далі займатися нудною технікою. Під час праці з хором я сама захоплювалася, і це передавалось моїм хористам. Тому ми в порівняно короткому часі досягли значних успіхів. Показником того була кількість сторонньої публіки, яка почала вчашати до нашої церкви, щоб послухати хору. Мої хористки з увагою і охотою підкорялись — як новим строгим правилам хорошої дисципліни, так і точній ритміці та вольовому веденню диригента.

Щоб встановити сувору дисципліну, одного з найголовніших чинників хорошого виконання, мені на початку прийшлося вдатися до таких засобів, що помічались всіми присутніми в церкві. Так, наприклад, за моєї попередниці дозволяли собі хористки розмовляти в павзах між співом, що перешкоджає диригентові психічно приготувати хор до монолітного початку співу. Я відважилася перед одним із таких початків зробити велику павзу і так довго не давати тону для вступу, доки занепокоєні хористки не зосередили уваги на диригентові. Шепотіння зникло; учениці і стороння публіка звернули на це увагу і почали дивитись на хори. В даному випадку я ставила й себе в незручне становище, але й хористкам було так ніяково, що до подібних засобів в майбутньому рідко коли приходилося звертатись. Я нічого не мала проти, коли дехто з хористок підходив до хороших перил, щоб подивитись, скільки публіки в церкві (кому з виконавців не приємно бачити й відчувати, що його слухають із приємністю і цікавістю?), але це було допустиме тоді, коли хор не співав. Погляд на значну кількість публіки підніс настрої хористок і спонукував до старанності. І для мене були сатисфакцією увага публіки і визнання зверхників. Пізніше великою моєю втіхою було, коли, бувало, несподівано завітає до нашої церкви і сам Кошиць, щоб „послухати хор“, як він казав. Невдовзі наш хор придбав собі й мецената, який в нагороду, як він говорив, „за прекрасное пение“ почав, на мою раду, посилати для цілого хору на „утренники“ білети в оперний театр, — це ж була найбільша втіха для моїх пансіонерок!

IV.

По році моєї успішної праці з хором Епархіяльної Школи, я знов повернулася до думки про студію у вищій школі. Коли почали приймати прохання про запис на Вищі Жіночі Курси (того часу ще не було повного коєдукаційного навчання у вищих школах, хоч рівноправність жінок із чоловіками вже досягла високого ступеня), вирішила і я подати прохання й віднести свої документи на курси.

(Продовження буде)

При громадській роботі

ВОРРЕН, МИШ.

Річні Загальні Збори 76 Відділу СУА

Дата: 8. січня 1967 р.

Збори відкрила голова п-ні М. Бараник молитвою.

Президія Зборів: п-ні І. Трач, голова, п-ні А. Крива, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів відчитала секретарка п-ні Я. Скипакевич.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Бараник, голова, п-ні Л. Колодчин, заступниця, п-ні Я. Скипакевич, секретарка та референтки: п-ні М. Турянська організаційна, п-ні С. Лісікевич культ.-освітня й пресова, п-ні К. Сливка виховна, п-ні І. Трач зв'язків, п-ні М. Костюк за господарські референтки п-ні Л. Несторович і п-ні М. Костюк, п-ні М. Бараник за референтки: сусп. опіки п-ні М. Кухар і імпрезову п-ні І. Головату.

Діяльність Відділу:

1. Організаційна: Відділ начисляє 27 членок. Приєднано 2 членки, вибула 1 членка. Впродовж року відбулося 9 місячних сходин та 2 засідання Управи.

2. Культ.-освітня: На сходинах Відділу були відчитані доповіді: а) спогад д-р Н. Ішук про українських жінок-героїнь, б) День Матері, в) Життєвий та літературний шлях письменника В. Симоненка, г) Вплив літератури на розвиток дитини, г) Життя й діяльність І. Франка, д) Жінки в житті І. Франка, е) доповідь С. Онуфрик: „Праця над членкою“.

Влаштовано Свячене для парохіян при церкві св. Йосафата, дитячу вишивану забаву, товариську вечірку, свято св. О. Миколая, святочні сходини в честь І. Франка.

3. Виховна: Засновано Дитячу Світличку, яку веде п-ні М. Бараник; започатковано бібліотеку Відділу.

4. Сусп. опіка: Відділ висилає грошову допомогу бабусі в Польщі, дарував харчові пачки для вбогих та вислав 3 пачки з одягом до Німеччини. Пожертвовано 20 дол. на стипендійний фонд Школи Українознавства, 25 дол. на фонд Катедри Українознавства та на інші добродійні цілі.

5. Господарська: На імпрезах Відділу були влаштовані буфети, референтки дбали про солодке на сходинах Відділу.

Контр. Комісія у складі пп. Л. Богдаї і З. Шуст заявила, що книги й діловодство Відділу знаходяться в повному порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що Збори одногласно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Л. Колодчин, голова, п-ні Х. Кравс, заступниця, п-ні А. Крива, секретарка, п-ні Л. Гречка, касієрка та референтки: п-ні М. Турянська організаційна, п-ні Я. Скипакевич культ.-освітня й пресова, п-ні К. Сливка виховна, п-ні С. Лісікевич і п-ні М. Бойдун сусп. опіки, пп. М. Бараник і Ю. Капітанець імпрезові, пп. І. Трач і А. Грицай господарські.

Контр. Комісія: пп. З. Шуст і В. Миколенко.

Збори закрито молитвою. Нова голова запросила нову Управу й членок до тісної співпраці. Вибрано 9 членок, з яких кожна проводитиме іншими сходами протягом цього року. Після закриття Зборів членки почастувались традиційною кутею. При милій гутірці пройшла дальша частина вечора.

Ярослава Скипакевич

культ.-освітня й пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

„Летючий Корабель“ на сцені

Заходами молодого й активного 86 Відділу СУА виставлено на сцені Мт. Вернон Скул у Ньюарку вже не одним глядачам і любителям театру відому п'єсу-казку „Летючий Корабель А. Шьяна (з прологом І. Шумилович-Шуварської) у виконанні малих акторів-дітей, під керівництвом п-ні Ліди Крушельницької.

Вже сам пролог казки завертає нас до часів — „коли звірі говорили“ серед природи, по якій не дуже то ступала стопа цивілізації. По тихій, зоряній ночі пробуджується ранок у степу — пробуджуються квіти, птиці й звірята та весело вітають перші ранкові проміння сонця, заводять розмову про історію одного горбка у степу — про могилу козаків, що загинули в обороні Рідної Землі перед ворогами. Звірний світ казки, що був уособленням Правди — Добра з одного, та Кривди — Зла з другого боку, був виявом змагань до Волі, що й було мотивом цілої казки. Танки, солідно підготовані Р. Приймою-Богачевською, що переплітали акцію при звуках музики І. Соневицького, на тлі надзвичайних декорацій арх.

Т. Гірняка, характеризували красу, погідність та веселість природи, музики та живих істот тваринного світу.

Виконавцям — дітям належить спеціальна похвала. Своєю грою чи танками вони зуміли захопити не лиш своїх ровесників, але й старших, а членкам 86 Відділу СУА подяка за вклад праці в зорганізуванні цієї гарної п'єси-казки на терені Ньюарку. Цим Відділ записав на своє Konto ще один успіх діяльності.

Пресова референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Збірка 48 Відділу СУА

З нагоди Річних Зборів 48 Відділу СУА проведено збірку з таким вислідом:

По 1 дол. зложили пп.: Марія Баб'як, Анна Волчек, Анна Войтович, Осипа Грабовенська, Олена Господаревська, Ольга Дмитрук, Марія Євсєвська, Марія Качмар, Франка Кравченко, Анна Костик, Софія Клим, Антоніна Мицзк, Катерина Марків, Катерина Міґрала, Надія Максим'юк, Єва Олійник, Іванна Пенкальська, Леонтинна Петрович, Олена Петрів, Анна Прядка, Катерина Стефанів, Анна Стефурак, Єва Тринич, Пелагія Цьвях. Разом 25 дол. Шире Спасибі!

Замовляйте АЛЬБОМ УЗОРІВ Українські Народні Вишивки

Серія 3

Взори з Галичини, Буковини
й Київщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

НОВЕ ВИДАННЯ

ЛУ СІНЬ

ДОСТЕМЕННА ІСТОРІЯ А-К'Ю

переклад з китайської мови

ЛІДІ ГОЛУБНИЧОЇ

Видання „На горі“

●

— Ціна 1.60 дол. —

●

Замовляти в українських
книгарнях

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 6, ст. 2 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Станиславівщини, Зах. Україна

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila., Pa. 19123